

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΟΛΤΜΠΩ ΟΡΕΙ ΤΗΣ ΘΕΤΓΑΛΙΑΣ ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΚΓ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Τανῦν τὸ τρίτον τύποις ἐκδοθεῖσα
τῇ δαπάνῃ τῆς ἱεράς Μονῆς καὶ τῇ φιλοτίμῳ
συνδρομῇ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1901

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩΙ ΚΓ'.

ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Θετταλίας Ὄρει ἐκλάμ-
ψαντος, τοῦ νέου Ἀσκητοῦ.

Ἐσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ'
Προσόμοια ἤχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Οὐρανίων ἀψίδων περιιπτάμενος, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, Διονύσιε πάτερ, ὑπέδυσ ἐν τῷ γνόφῳ, δι' ἧς ἀληθῶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν Ὅσιε, ἀλλ' ἐν τῇ χάριτι ὤφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐκλάμψεις εἰσδεχόμενος.

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλαμπρύνας, ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, πρὸς Οὐρανὸν μετήχθης, εἰς Χριστοῦ βασιλείαν, Διονύσιε τρισμάκαρ προσφέρων αὐτῷ, τὰ τῶν πόνων σου δράγματα, ἐν τῷ Ὀλύμπῳ φωστὴρ γὰρ ἀναδειχθεὶς, τῆς ἀγείρω ἀπολαύεις τρυφῆς.

Τὸ ὁμοούσιον ὄντως Τριάς ἡ ἀναρχος ἐν σοὶ γὰρ ἀνεφάνη, ἐν Ὀλύμπῳ Ὅρει, Ὅσιε τρισμάκαρ, τρισάκτινον φῶς, ἔνθα νῦν κεκαλλώπισται, ὁ πανσεβάσμιος οὗτος Θεῖος Ναός, ἐν ᾧ ἐστῶτες ἀγαλλόμεθα.

Δόξα, ἦχος, β'.

Οσιε Πάτερ Διονύσιε, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ἐν τῷ τοῦ Ἁθωνος Ὄρει, ἐκεῖθεν ἀπάρας καὶ ἐν ἑτέροις Ὄρεσι, τῷ κρῦει καὶ τῷ παγετῷ πιεζόμενος, μᾶλλον δὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Θετταλίας Ὄρει, πολλῶν ψυχῶν ὠφελείας ἕνεκα θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδῶν· νῦν δὲ τῷ Θεῷ φωτὶ καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν, **Θεστοκίον**. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Τροπάριον, ἦχος, α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιε· νηστείαν, ἀγρυπνίαν, προσευχήν, Οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύϊν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν τοῦ Γαβριήλ. **καὶ ἀπόλυσις.**

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα

ἱστῶμεν στίχους, ἢ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος, α'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Ανδρειοφρόνως τελέσας, τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον καὶ νῦν μετέστης, πρὸς ἄπονον βίον, ζωῆς τῆς ἀκηράτου, ἐν ἧ ἀληθῶς, τῇ Τριάδι παρίστασαι ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων αὐτῇ σοφῆ, Διονύσιε θεσπέσιε.

Σὺ τὰ ἐπίκαιρα πάντα, λόγῳ παρεῖδες ὁμοῦ· ἐκ βρέφους γὰρ τὴν τούτων, κατεφρόνησας δόξαν, προσέδραμες ἐμφρόνως, τῷ πάντων Θεῷ, ὡς διψῶσα τις ἔλαφος· ὅθεν ναμάτων ἐκεῖθεν ἐμφορηθεὶς καὶ ἡμῖν μεταδὸς Ἁγίε.

Πλάτινα τέρπου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἤνθησεν, ὁ ἐν πατράσι Θεῖ-
ος, Διονύσιος πάλαι· τὰς κύκλω δὲ προσκάλει, κώμας σὺν σοί,
ἐορτάσαι τὴν ἐνδοξόν, καὶ φωτοφόρον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, νῦν δ' ἀπόθου
τὴν κατήφειαν.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια. ἤχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι.

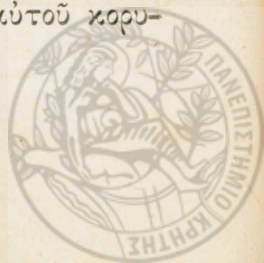
Οἶλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθείς τῷ Κυρίῳ, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἐν ὑστέ-
ροις Ὅσιε Διονύσιε, τῆς φωνῆς τούτου γὰρ, νουνεχῶς ἐνδοξε, ἐπα-
κούσας τὰ προσόντα σοι, πάντα διένειμας, πένησι καὶ τούτῳ προσέδρα-
μες, σαρκὸς ἀποσεισάμενος, βάρους ἐπαχθῆς καὶ δυσήνιον. ὅθεν τῆς ἀ-
λήκτου, μετέσχες εὐφροσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἶλην σου τὴν ἔφειν, πρὸς τὸν Θεὸν κεκτημένος, σαρκὸς ἔξω γέγονας,
καὶ παθῶν ἀνώτερος Διονύσιε, τὸν Σταυρὸν ἄρας γὰρ, τοῦ Χριστοῦ
Ὅσιε, ἐκ ψυχῆς αὐτῷ προσέδραμες τὰ δικαιώματα, τούτου ἐκπληρῶν
καὶ ἐντάλματα, διὸ πρὸς τὴν ἀνώλεθρον, ἡρθῆς εὐφροσύνην σαφέστατα,
ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει, τιμώντων σε δεόμενος Θεοῦ, τοῦ τὴν ἀγίαν καὶ ἐνδο-
ξον, μνήμην σου δοξάσαντος.

Πᾶσαν ἠδυπάθειαν, ἐκ σῆς ψυχῆς ἀπορρίψας, κοσμικῆς συγχύσεως, σε-
αυτὸν ἐμάκρυνας παναοίδιμε· τῶν παθῶν ρίζας γὰρ, ἐκτεμὼν Ὅσιε,
τῆς Τριάδος οἶκος γέγονας, ἧ καὶ τὸ τέμενος, ἡγείρας τουτὶ τὸ πανέντι-
μον· διὸ καὶ τῆς ἐλλάμψεως, ταύτης συμμετέσχες ἐκάστοτε, ὑπὲρ τῶν
ἐκ πόλου, τελούντων τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, Πά-
τερ Διονύσιε.

Δόξα. ἤχος, πλ. β'.

Δεῦτε τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, τὴν σεβάσμιον ἐορτὴν καὶ ἐτήσιον
πανύγηριν Διονυσίου τοῦ Θεοφόρου ἀνευφημήσωμεν, λέγοντες· χαίροις
ἀστὴρ φαεινότατε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεόσοφος ῥήτωρ· χαίροις Πλα-
τίνης τὸ καύχημα, καὶ τοῖς ἐν Ὀλύμπῳ Πατράσιν ἀγαλλίαμα, καὶ
τῆς Θετταλίας κραταίωμα φαιδρὸν, αἰσχύνην οὖν ἀναλάβετε τὰ τῶν ἐ-
τεροδόξων συστήματα οὕτως ἀναιδῶς ἀναισχυντοῦντα, διαβάλλοντα τὴν
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ὡς ἄγονον ἀγιωσύνης ταῖς τοῦ σφῶν αὐτοῦ κορυ-

φαίου ἀραῖς· ἰδοὺ γὰρ μάρτυς ἀψευδῆς μετὰ Θεόν, ὁ προκείμενος ἡμῖν εἰς εὐφημίαν Διονύσιος ὁ πανθαύμαστος καὶ Ἰάκωβος ὁ ἐν Τρεβεκίστῃ τῆς Αἰλίας διαλάμπας, καὶ Δαμριανός, καὶ ἄλλοι· οὗτοι γὰρ ὡς φωστῆρες ἐν Οὐρανῷ λάμποντες πρεσβεύουσι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν τῶν Παρθένων καλλονὴν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρραγὲς περιτείχισμα, συνελθόντες ὡς φιλέορτοι ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις Παρθενομῆτορ Ἄγνη, λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ Πύλη ἐπουράνιε, χαίροις σκηνὴ ἀγιάσματος, ἣ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου Πάνσεμνε· χαίροις τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων ὑπερτέρα ἀπάντων ἀσυγκρίτως· διὸ Μητράνανδρε Δέσποινα, μὴ ἐλλείπῃς φρουροῦσα, τοὺς δούλους σου τοὺς ἀνυμνοῦντας σε πίσει, καὶ πόθῳ ἀεὶ, καὶ τὸν τόκον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἵσοδος, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. Ι.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους, ἑαυτοῦ. Ὡς χρυτὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῳ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. ΙΒ.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντις αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐ-

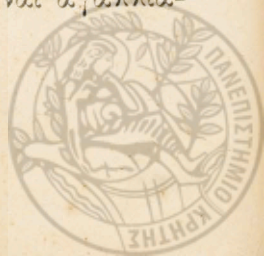
πρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθύσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ἔξυνη δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεχπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικνίσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλῆθος, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. δ' [17].

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐ δὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φασυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέρους πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα. ἤχος. α'. Εὐγενίου.

Ε'νώσει θεῖα καθόπλισον ἡμᾶς ἡ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν δόξῃ ἐλλαμφθῆναι τῇ σῆ, καὶ πνεύματι φαιδρυνθῆναι ἀγαλλιᾶ-

σεως, ἵνα τὰ σὰ πανταχοῦ κηρύττωμεν μεγαλεῖα· καὶ ὡς οἰκονόμοι τῆς χάριτος πιστῶς πιστοὶ, τὸ δηνάριον ἀπολειψώμεθα, ἐν τῇ τῶν ἔργων ἀποδόσει, παρὰ σοῦ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ σοῦ θεράποντος Διονυσίου, τοῦ ἀμέμπτως τὸ κατ' εἰκόνα διαφυλάξαντος, καὶ τὰς γραμμὰς σώας τοῦ πρωτοτύπου, καὶ ἀπαραχαράκτους· καὶ νῦν ὡς θέσει Θεός, σοὶ τῷ φύσει παριστάμενος Θεῷ, πρεσβεύει ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ἐκφυγεῖν ἀνάγκης καὶ περιστάσεως, καὶ ἡμᾶς τῶν τοιούτων ἀξιωθῆναι γερῶν, παρὰ σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος, β'.

Η εἶος ἔρος ἐκ νεότητος, σοῦ τὴν ψυχὴν κατέτρωσε Διονύσιε Πάτερ· ἀναβάσει γὰρ ἱεραῖς αὐτὴν καταφαιδρύνας, κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἐμφρόνως παρείδες, τοῦ Σταυροῦ δυναμούμενος ἰσχύϊ, ὅς τις καὶ νηπιᾶζοντι τοῖς γεννήτορσιν ἐφαίνετο τοῖς σοῖς. Ὅθεν τῶν κοσμικῶν ἐπαναστᾶς θορύβων, ἰσχύν κατὰ δαιμόνων εἴληφας ἐκ Θεοῦ, σημειοφόρος γενομένος, καὶ νῦν πρεσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἀγιώτατε.

Ὁ αὐτός.

Τ ἰς ἰσχύσει προεπωδῶς ἀνυμνήσαι σε Πάτερ ἡμῶν; δυνάμει γὰρ τοῦ Σταυροῦ περιφραχθεὶς, τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας οὐκ ἔπτηξας, ἀλλ' ἀκλινη γνώμη τούτων τὰς φάλαγγας διώλεσας, καὶ ὁσίως τὸν δρόμον, ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύεις τῶν ποθουμένων σοι. Διὸ παρρησίαν πεπλουτηκῶς πρὸς Χριστὸν τὸν σε δοξάσαντα, αἰτῆσαι ἰλασμόν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Α νυμνήσωμεν οἱ πιστοὶ τὸν κλεινὸν Διονύσιον, τὸν τῆς Θετταλίας πολιούχον, καὶ τῶν μοναζόντων τὸ ἔρεισμα. Οὗτος γὰρ ἀνεδείχθη τῶν δαιμόνων καθαιρέτης, τὰς αὐτῶν παγίδας ἄριστα περιτρεψάμενος, τὸν τῆς ἀσκήσεως τελέσας δρόμον, καὶ τῶν παθῶν τὰς κινήσεις καταβαλὼν, πρὸς ὃν καὶ βοήσωμεν. Ὅσιε, Πατέρων ἀγλαῖσμα τερπνότατον, ὡς τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ διηνεκῶς παριστάμενος, καὶ τὴν ἁγίαν Τριάδα καθαρῶς θεώμενος, μὴ ἐλλείπης ἡμᾶς ὀρφανούς τῆς πλουσίας χάριτος, ἀλλ' αἰτῆσαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος, γ'.

Ως ἀσκητῆς πανάριστος, καὶ τῶν Ὁσίων συνεφάμιλλος, ἐν Παραδείσῳ Πάτερ διηνεκῶς αὐλιζόμενος, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα κομίζῃ, καὶ ζωὴν ἀντὶ θανάτου αἰδίδιον εὐρηκῶς. Ὅθεν καὶ ἡμᾶς ὡς συμπαθῆς περιφρούρησον, ἐκ τῶν κινδύνων λυτρούμενος, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, δ'.

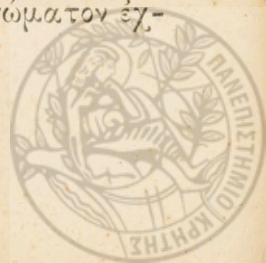
Σήμερον τῶν Ἀγγέλων ἐπευφραίνονται, αἱ τάξεις ἐν Οὐρανοῖς πανηγυρίζουσαι, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ μοναστῶν τὸ γένος ἐπὶ γῆς χορεῖαν στησάμενον ἐν ὕμνοις κατακοσμεῖ τὸν Διονύσιον. Οὗτος γὰρ τῶν πόνων εὐωχίαν προτιθέμενος, πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τοὺς μονάζοντας. Δεῦτε συνδράμωμεν πιστοί, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐπαινέσωμεν εὐφρόνως, καὶ τὸν ζῆλον μιμησώμεθα, καὶ τὴν ἀνδρείαν μακαρίσωμεν, καὶ γὰρ ἄνθρωπος τῇ φύσει ὑπάρχων, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐχρημάτισε τοῖς ἔργοις, νηστείαν κατωρθκῶς, καὶ ἐγκράτειαν ἀσκήσας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐκτελέσας. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύει δωρεῶν ἀπείρων, ὧν περ καὶ ἡμᾶς τυχεῖν καθικετεύει, τοὺς αὐτὸν ἀνευφημοῦντας ἐτησίως, καὶ βοῶντας τῷ Χριστῷ, ὁ τοῦτον δοξάσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος, πλ. δ'.

Εὐφρανθήσονται ἔφη γηγενεῖς, δικαίου ἐπαινουμένου Σολομῶν συνετώτατος, τούτου γὰρ ἡ μνήμη ἀθανασίας ὑπάρχει πλήρης, διὸ καὶ ἡμεῖς Πατέρων ἀγλάϊσμα τερπνότατον, Διονύσιε Ὅσιε, συναθροισθέντες ἐνθάδε, εὐφραϊνόμεθα σὲ γεραίροντες, καὶ πιστῶς σοι πάντες βοῶμεν δεόμενοι. Ὁ τὴν τρίβον τῶν Πατέρων ἀκριβῶς βαδίσας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις καθελὼν, ἰκέτευε καὶ ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων ῥυσθῆναι, τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων, ὅπως σε κατὰ χρέος γεραίρωμεν ὡς πλουτοῦντές σε ῥύστην καὶ πρόμαχον.

Ὁ αὐτός.

Τῶν λαμπρῶν σου ἀγῶνων τὰ ἐξάριετα τρόπαια, Οὐρανῶν καὶ Δυνάμεις κατεπλάγησαν· καὶ γὰρ ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχ-

θρόν ἀπενέκρωσας, καὶ τοῖς σοῖς γενναίοις ἀγωνίσμασι πανάριστε, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν σταθερῶς καταβέβηκας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς τῷ στεφάνῳ τῆς δόξης σε ἀντημεΐφατο καὶ τῆς ἄνω τρυφῆς κληρονόμον ἀπειργάσατο· ἔνθα διηνεκῶς ἀυλιζόμενος Διονύσιε, ἡμᾶς περιφρούρησον, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος, β'.

Δι' ἐγκρατείας τὰ πάθη τοῦ σώματος νεκρώσας, τῷ νοερῷ Πάτερ τῆς ψυχῆς καθυπέταξας, καὶ ἀπαθεία, καὶ φρονήσει αὐτὴν κοσμήσας, πτέρυξι θείαις, εἰς Οὐρανοὺς ἀνέδραμες, χάριν δεξάμενος ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ παντοῖα θεραπεύειν ἀρρώσθήματα, καὶ πνεύματα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνειν πονηρά, ὅθεν Μοναζόντων χοροὶ, καὶ Ἱερέων πλήθη καὶ χριστιανῶν ἡ ὁμήγυρις, γεραίρει τὴν ἐκ Θεοῦ σοι δοθεῖσαν χάριν, καὶ νῦν πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀποστόχου ἤχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

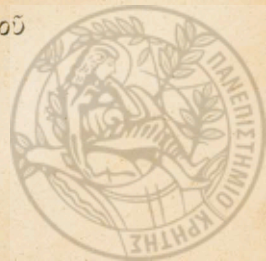
Εγκρατεία κατέτρωσας, καὶ ἀσκήσει τοῦ σώματος, τὸν ἐχθρὸν Μακάριε τὸν ψυχώλεθρον, καὶ νίκης στέφος ἀπέληφας, ὡσπέρ τις καλλίνικος, νῦν τῷ Θρόνῳ παρεστῶς, τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον, ὡς ἀσώματος. Ὅθεν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων, σοῦ τὴν μνήμην ἐκτελούντων, τὴν φωταυγῆ Διονύσιε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Απειλαῖς ὁ διώκων σε, Πάτερ πρότερον βάρβαρος, τελευταῖος αὐτὴς δὲ καὶ μετάμελος, αὐτὸς ἐκεῖνος ἐγένετο, Θεοῦ σε δοξάζοντος, ὃν ἐδόξασας πολλοῖς, θεαρέσταίς σου πράξεσι, Διονύσιε, ἀρεταῖς γὰρ θαυμάζει καὶ μὴ θέλων ὁ πολέμιος πολλάκις, ὡς τῶν λογίων ἀκούομεν.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ Φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φαιναῖς ἀυγαζόμενος, ἀρεταῖς τὴν διάνοιαν, τὴν ψυχὴν ἐφώτισας Διονύσιε, καὶ χαρισμάτων ἡξίωσαι, πολλῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, τοῦ

Ἁγίου ἀπλανῶς τὰ γὰρ πόρρω προέλεγες, τοῖς συνοῦσί σοι, ὡς παρόντα καὶ ταῦτα διὰ τοῦτο, σοῦ τὴν μνήμην ἐπαξίως, ἐπιτελοῦμεν οἱ δοῦλοί σου.

Δόξα. ἤχος. δ'.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ, τῷ Θεῷ ἠρτημένῳ ἅλατι Διονύσιε, δι' οὗ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν φωτίσας, μετέβαλες εἰς ἡδύτητα, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν ἡγείρας καὶ δόξαν Χριστοῦ. Ὅθεν καὶ βαρβάρους ἔπεισας τὴν ἀρετὴν θαυμάζεις, καὶ τὰ θεῖα εὐλαβεῖσθαι δυνάμει Χριστοῦ. Τὸν γὰρ λύκον μετεποίησας εἰς πρόβατον, καὶ εἰς ἡμερότητα τὴν θηριώδιαν ἡμείψω τοῦ βαρβάρου, πάντα παραδόξως ἐνεργούντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετὰ δικαίων συναυλίζει σοφῆ, τῇ Θεῖα παρεστῶς Τριάδι, αἴτηται πειρασμῶν καὶ θλίψεων ῥυσθῆναι τὴν Ἐκκλησίαν, ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ τοῦ λοιποῦ βιωτεῦσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπολυτίκιον. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Καθίσματα.

Εἰς τὴν ἀ. στιχολογίαν. ἤχος ἀ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, τῇ δυνάμει τὸ Θεῖον, σεμνεῖον ἀληθῶς, ἐδομήσω θεόφρον, εἰς δόξαν τοῦ ἐνός Θεοῦ, καὶ ψυχῶν ὀρμητήριον, ὅθεν πρέσβευε ὑπὲρ αὐτοῦ διαμένειν, Διονύσιε, διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ, εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Εξήνθητας σεπτῶς, ἐν αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ὡς κρίνον ψαλμικῶς τὰς ψυχὰς καθηδύνον, τῶν πίστει ἐκτελούντων σου τὴν φωσφόρον πανήγυριν, καὶ βοώντων σοι, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Εὐσπλαγχνον, μὴ ἐπιλάθου παμμάκαρ, ἡμῶν τῶν τιμώντων σε

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖρας πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ὑπὲρ πάντων, ὑφάπλωτον καὶ νῦν, Θεοτόκε ῥυσθῆναι, πταισμάτων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, τοὺς λατρεύοντας, τὸν σὸν πανάγιον τόκον, καὶ διάσωτον, γεγηρακότα με κόρη, πρὸς ὄρμον πανεύδιον.

Εἰς τὴν β'. στιχολογίαν. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, τῆς ἀκηράτου Σοφῆ, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὡς περ ἐπίβουλον, παρεῖδες καὶ σκύβαλα. Ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, Διονύσιε Πάτερ, ἤλθες ἐπὶ τὸ Ὅρος, τοῦ Ὀλύμπου προθύμως, ἐν ᾧ τῶν μεμνημένων σου μέμνησο πάντοτε.

Ἔτερον.

Νομίμως ἠγώνισαι, σθένει τοῦ Πνεύματος, Σοφῆ Διονύσιε, καὶ κατηδάφισας, δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν. Ὅθεν συνελθόντες, εὐφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, μνήμην σου τὴν ἁγίαν, ἐτησίως τελοῦντες, διό μὴ παύσῃ πρεσβέων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε, καὶ Παντευλόγητέ, πιστῶν καὶ ἀντίληψις, καὶ τὸ προσφύγιον, πρὸς σὲ καταφεύγοντα, οἰκτειρόν με καὶ σῶσον, ἐκ χειρὸς πολεμίων, λύτρωσαί με κινδύνων, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ἵνα ὑμνῶ σεσωσμένος σὲ τὴν Παλάμωμον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. ἤχος. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πανδαισίαν προτίθεται μυστικὴν, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἡμῖν ὧ φιλέορτοι, καὶ προτρέπεται ἅπαντας, διὰ τοῦ θείου τούτου, Πατρὸς ἐντρυφήσασθαι. Διονυσίου σήμερον, εἰς δόξαν ἀθάνατον. Ὅθεν τῆς Πλατίνης, ὁ λαὸς νῦν ἀγάλλου, καὶ Ὀλυμπος τέρπεται, καὶ τὸ Ὅρος τὸ Πήλιον, Θετταλίας τὸ πλήρωμα, πρέσβευε νῦν Πάτερ Χριστῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἔτερον.

Τῶν δαιμόνων τὸ θράσος καταβαλὼν καὶ τελέσας τὸν βίον ἀσκητικῶς, χοροῖς συνηρίθμησαι, ἀσκητῶν Διονύσιε, διηνεκῶς ἀπλέτου, φωτὸς ἐμφορούμενος, καὶ τῆς σεπτῆς Τριάδος, τὴν δόξαν θεώμενος, ἧς περ τοὺς ἐν πίστει, ἐκτελοῦντας τὴν θείαν, καὶ ἐνδοξον μνήμην σου, μετασχεῖν καθικέτευε, πάντες βοῶμέν σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρῃσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοχίον.

Μή κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς Πατρικοὺς, ὁ Υἱὸς σου ἀτρέπτως ἐπὶ τοὺς σοὺς, νῦν κόλπους καθέζεται, ἀναπλάσαι βουλόμενος, τὸ φθαρὲν κακία τοῦ ὄφρους, Ἄχραντε, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξώσθη, μακρὰν ὡς παρήκοον, ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις, νῦν αὐλίζεται χαῖρον, δοξάζον τὸν Κύριον, διὰ τοῦτο βοῶμεν Ἀγνή, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί τὴν συγχώρησιν, τοῖς πιστῶς προσκυνουσι τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. **Στίχος.** Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Πάσα πνοή. **Εὐαγγέλ.** Ὁσιακόν. **Μετὰ τὸν Ν'.**

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ.. β'.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν παμφαῆ ἀντιλήπτορα, συνελθόντες ὡ φιλέροιτοι, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῆς οἰκουμένης φαιδρὸς, καὶ φύλαξ κραταιὸς, Διονύσιε Ὁσιε. Χαίροις λιμὴν γαληνότατε, τῶν δεινῶς χειμαζομένων, καὶ πρὸς σὲ καταφευγόντων. Χαίροις τῶν μοναζόντων ἐντρύφημα ὠραῖον, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις θερμότητος προστάτης, ἀλλ' ὡ Πατέρων ἀγλαΐσμα μὴ ἐλλείπης πρεσβεῦειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων ἀεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ σεβάσμιον μνήμην σου.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ς'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἦ τὸν Λόγον τέξασα δίδου μοι λόγον. Ἀμήν.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Η Ἄκοσμος κόσμησασα, τὴν ἀκοσμίαν ὡς τέξασα, τὸν κόσμου κοσμήτορα, κόσμησον δέομαι Θεοκόσμητε, τὴν ἄκοσμον ψυχὴν μου, εὐκόσμοις κοσμοῦσάν σε ὕμνοις Πανύμνητε.

Τὸν Λόγον Πανάχραντε, τὸν τοῦ Πατρὸς σωματώσασα, ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, ἐκ τῶν ἀλόγων παθῶν, ὅθεν λόγοις σε, εὐλόγοις κατὰ χρέος, πάντες μεγαλύνομεν καὶ μακαρίζομεν.

Οἴρος ἀλατόμητον, ὁ Δανιὴλ πρὶν τεθέαται, ἐξ οὗ λίθος Πάναγγε, ἄνευ χειρὸς ἐκτμηθεὶς, πᾶσαν ἠμβλύνη, τὴν ὀρωμένην στήλην, σὲ προδιεχάραττε, καὶ ὄν γεγέννηκας.

Ναὸν με Πανάχραντε, τῶν θεϊκῶν ἐπιλάμψεων, σὺ μόνη ἀπέργασαι ὡς ἂν δοξάζω σε, τὴν δοξάσασαν τὴν ἀδοξον οὐσίαν, ἡμῶν τῶν ἐνδόξως σε, νῦν δοξαζόντων Ἀγνή.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ὁσίου ὁ αὐτός. Ἦχος δ', οὐ· ἡ ἀκροστιχίς.

Νέον μέλισμα νέῳ Πατρὶ προσφέρω. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις. Εὐγένιος.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ναοὺς θείας χάριτος, τὴν σὴν πανήγυριν ἄγοντας, γενέσθαι δυσώπησον Χριστὸν τὸν Κύριον, Διονύσιε, κάμῃ τὸν σὸν ἰκέτην, εὐχαῖς σου ρυσθῆναί με κακῶν καὶ θλίψεων.

Ενέκρωσας χάριτι, τὰ ἐκ παιδός σου σκιρτήματα, σαρκὸς Διονύσιε, τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ, ὡς ἐφαίνετο, τοῖς σοῖς φίλοις γονεῦσιν, ὑπνοῦντι μηνύων σοι τὴν θείαν ἔλλαμψιν.

Ονοῦς σου ταῖς νεύσεσι, πρὸς τὸν Θεὸν Διονύσιε, ὑψοῦτο μετάρσιος, πρὸς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς. Ὅθεν πάντιμον σκευὸς ἐδείχθης πᾶσι Τριάδος τῇ χάριτι τῆς πανυμνήτου σαφῶς.

Ναὸς ἐχρημάτισας τῆς τρισηλίου Θεότητος, ἐκ βρέφους μακάριε, τῶν ἀρετῶν τὴν καλὴν, τρίβον ὀδεύσας, προθύμως ὡς ἐχέφρων, πρὸς πλάτος κατήντησας τὸ ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Επῆλθεν ὡς γέγραπται, τὸ θεῖον Πνεῦμα Πανύμνητε, ἐν σοὶ καὶ ἐσκήνωσεν, ὁ ἐπουράνιος, καὶ σεσάρκωται, ἀτρέπτως ὁ ἦν μείνας Θεός τε καὶ Κύριος ἐν δύο φύσεσιν.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ὁσίου κατὰ ἀλφάβητον. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν, μακρὰν ἀπέλασον μονογενὲς Λόγε, τῇ παναλκυστάτῃ σου, δυνάμει καὶ καταύγατον, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, ἀμαυρωθείσας τοῖς πάθεσιν, ὅπως σου αἰνέσω τὸν ὄσιον.

Βεβηλωμένον με σαρκὸς τοῖς πάθεσιν, ὑσώπῳ κάθαρον σῶν πρεσβειῶν πάτερ, καὶ τὴν τῶν αἰσθήσεων, διπλῆν πεντάδα φώτισον κληρουχίας τῆς ἄνω, συ γκληρονόμον δεικνύων με, καὶ τρυφῆς ἐνθέου συμμετοχον.

Γῆθεν μετέστης πρὸς τρυφήν ἀδάπανον, τὴν γεηράν καὶ φθαρτὴν ὑπεριδῶν δόξαν, καὶ τὰ δικαιώματα, Χριστοῦ πληρώσας ἄριστα, καὶ σαρκὸς τὰς ὀρέξεις, τῇ ἐγκρατεῖα σβεσάμενος, πάτερ Διονύσιε ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν ἡ τέξασα, κεκακωμένην αἰεὶ, τὴν ψυχὴν μου μόνη, ἀρεταῖς ἀγάθωνον, ὡς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, ὅπως ἀξίως δοξάζω σε, τὴν βροτῶν τὸ γένος δοξάσασαν.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Λυχνία ἐπτάφωτος Παρθένε, καὶ ράβδος ἡ πρὶν τοῦ Ἀαρὼν, σὲ προεδήλουν ἄχραντε, ἡ μὲν ὡς τὰς τοῦ Πνεύματος, δυνάμεις περιφέρουσαν, ἡ δὲ ὡς τέξασαν Κύριον.

Ο' σὸς Παναμώμητε προπάτωρ, καὶ πάντες ἐρρύστημεν φθορᾶς, τῷ ξένῳ καὶ ἀφράστῳ σου, τόκῳ Θεοχαρίτωτε· διὸ καὶ νῦν αἰτούμεν σε, τοῦ λυτρωθῆναι κολάσεως.

Γεδεῶν ὁ πόκος προεδήλου, καὶ βάτος ἡ ἀφλεκτος ἀγνή ὁ μὲν ὡς δεξαμένην σε, ὄμβρον τὸν ἐπουράνιον· ἡ δὲ ὡς τῆς Θεότητος, τὸ πῦρ ἀφλέκτως ἐνέγκασαν.

Ο' ρος σε κατάσκιον ἐκάλει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προήλθεν Ἅγιος, ὁ τῶν ἁγίων ἅπασαν, τὴν χερσωθεῖσαν πάθεσι, φύσιν ἡμῶν καθαιρόμενος.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Μετέστης γηθόμενος πρὸς θεῖα, σκηνώματα πάντα Θεοῦ, ἐκεῖθεν τοῖς τελοῦσί σου, τὴν ἱεράν πανήγυριν, ὦ Πάτερ ἐξαιτούμενος, καταπεμφθῆναι συγχώρησιν.

Ε'πέστης ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, τοῦ Ἄθωνος θεῖαις ἀρεταῖς, καταυγασθεῖς τοῦ Πνεύματος ἤστραψας Διονύσιε μέσον πολλῶν θεσπέσιε, Πατέρων ὡς τις ἀσώματος.

Λιπάνας ψυχὴν τοῖς θείοις λόγοις, ἀκάκις διδάσκαλος παισὶν, ἐγένου πρὶν ἀλλ' ὕστερον, λόγοις ποτίμοις ἠύφρανας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πολλῶν Πατέρων συστήματα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦσι τὸν τόκον σου Παρθένε, Ἀγγέλων αἱ θεῖαι στρατιαί, μεθ' ὧν καὶ τὰ πολύσπορα, γένη βροτῶν λυτρούμενα, ἀρᾶς τῆς πρὶν διὸ καὶ νῦν, σὲ Θεοτόκον κηρύττουσιν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Δυναμώθεις ὁ Δανιὴλ, τῇ τοῦ Θεοῦ πανοπλία, ἐξελθὼν τε ἀσινῆς ἐκ τοῦ λάκκου ἐξωλόθρευσε δαινῶς, τοὺς τοῦτον κατακρίναντας σὺ δὲ τῇ καρτερίᾳ, δαιμόνων στίφος διώλεσας.

Επὶ τὴν ἄβυσσον τῆς σῆς, φιλάνθρωπίας προσπίπτω, ἐξαιτούμενος κακῶν μου τὴν λύσιν ἀλλ' ὡς μόνος συμπαθῆς, καὶ φύσει πολυέλεος, πρεσβείαις οἴκτειρόν με Διονυσίου φιλάνθρωπε.

Ζῶσι φησὶν ὁ Σολομών, οἱ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τῶν καμάτων ἀπολαύοντες γέρα· διὸ τούτων γεγονῶς, μιμητῆς μακάριε, διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ τῆς χειρὸς Θεοῦ δέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Ο καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τὴν σὴν μήτραν οἰκήσας οὐρανόν σε λογικόν τοῖς ἀνθρώποις, ἀναδείκνυσιν αἰεὶ, τῶν οὐρανῶν ὑπέρτερον, διὸ μὴ παύσῃ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν εὐμενίζουσα.

Καθίσματα ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

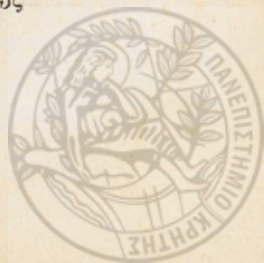
Εκ νεότητος πάντα καταλιπὼν, τὰ τοῦ βίου τερπνά τε καὶ γεηρά, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντί σε Ὁσίε καὶ ἐπ' ὤμων ἄρας Σταυρόν ὡς ἀκήκοας, ἐν νηστείαις Πάτερ, τὸ σῶμα κατέτηξας. Ὅθεν σε ποιμένα τῶν οἰκείων προβάτων, καλῶς προχειρίζεται ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, Διονύσιε ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Ἔτερον. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οξέως τὴν φορὰν, τῶν ἀτάκτων πνευμάτων, ἐξέφυγες εὐθὺς, Διονύσιε μάκαρ, εἰς θεῖον δὲ προσέδραμες, φροντιστήριον αὐτῆς δὲ, καὶ ἐν Ἀθωνί, τῷ ἱερῷ καὶ Ὀλύμπῳ, τῆς ἀσκήσεως καλῶς ἀνύσας τὸν δρόμον· ἐν ᾧ νῦν κεκοίμησαι.

Θεοτοκίον.

Αρρήτως τὸν Χριστὸν, συλλαβοῦσα Παρθένε, ἐγέννησας ἡμῖν, ὡς αὐτὸς οἶδε μόνος, καὶ πάλιν διέμεινας, ὥσπερ ἥς πρὸ συλλήψεως·

ὅθεν ἄπασαι, νῦν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνυμνοῦσί σε, ὡς Θεοτόκον κυρίως, καθὼς προεφήτευσας.

Ῥοδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Νύμφην σε πανάμωμον οἱ εὐκλεεῖς, κόρη τοῦ Πατρὸς προκατήγγειλαν, προφήται πάλαι, καὶ γεννήτριαν Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θεῖον οἰκητήριον ἄχραντε.

Τόμον ὁ Προφήτης σε μητέρα Θεοῦ, πάλαι προσώρα ἐν Πνεύματι, ἐν ᾧ ὁ λόγος, ἐγγραφεῖς τῷ τοῦ Πατρὸς, δακτύλῳ διεγράφατο, βίβλῳ ζωῆς τοὺς τιμῶντάς σε.

Εἴλκει με Πανάμωμε πρὸς σὴν μολπὴν πόθος ὁ ἐγκάρδιος πάντοτε· ἀλλὰ ναρκοῦμαι πρὸς τὸ ἄτεχνον ὄρων, ὅπερ ὡς οἶδας Πάναγνε, ἔκστρεψον καὶ δεῖξόν με εὐτεχνον.

Εἓνον τερατούργημα εἶδεν ἐν σοὶ, φύσις ὄρατὴ καὶ ἀόρατος· τὸν γὰρ ἀχρόνως, ἐκ νηδύος πατρικῆς, ἐκλάμψαντα γεγέννηκας, ἀνευ ὀδίνων Θεόνημφε.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Ιᾶνα δόξης κρείττονος ἐπὶ τῆς γῆς, Πάτερ τὰς ὀρέξεις τοῦ σώματος, παιδαγωγήσας, ἀποχῆ τῶν ἡδονῶν, πηγὴ θαυμάτων γέγονας, πᾶσι τοῖς πιστῶς σοι προστρέχουσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ φωταυγῆς, μνήμη Διονύσιε φέρουσα ἡ σὴ τοὺς πάντας εἰς χαρὰν πνευματικὴν, καὶ εὐφροσύνην κράζοντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

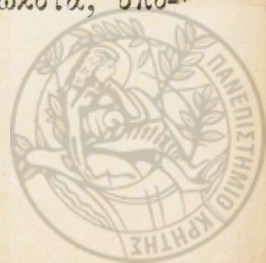
Μαράθροις καστάνοις τε τρέφων σαυτὸν, δίαιταν ἀπλήν, καὶ ἀπέριττον, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς ὁ θεῖος Βαπτιστής, διὸ θεῖου χαρίσματος, Πάτερ ἠξιώθης σαφέστατα.

Θεοταχίον.

Γένος βροτῶν λέλυται ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ σοῦ Πανύμνητε Δέσποινα, ἀράς τῆς πάλαι, ἀνυψώθη δ' ἀπὸ γῆς, πρὸς οὐρανοὺς τ' ἀνέδραμε, καὶ μετὰ Ἀγγέλων εὐφραίνεται.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, σύ μου.

Η φωταυγῆς σου καὶ φωτφόρος πανήγυρις, νῦν ἐπέστη, πάντας καταυγάζουσα, τοὺς περιθέοντας ἐν αὐτῇ καὶ τὸν δεδωκότα, ὑπο-

Νομίμως τὸν βίον σου, ἰθύνας τοῖς τοῦ Πνεύματος, λόγοις καὶ διδάγμασι πανσόφοις. Ὅθεν σοι Πάτερ τὸν τὰς ἐπαύλεις κακῶς, πηξάμενον πέλας τῆ μονῆ, νόσοις Διονύσιε, σὺ φρονοῦντα ἀπέλυσας.

Εξήμειψας Ὅσιε, σπουδῆ τοὺς ἱεροὺς βαθμοὺς, ὡσπερ Μωϋσῆς ὁ θεῖος πάλαι, ἅμα σὺν τούτῳ καὶ ὁ πολὺδακρυς, ὁ Ἱερεμίας ὁ κλεινός, κρίσει δεκοκίμακας θειοτέρα τὰ κρείττονα.

Ὡς φῶς ἐναπήστραπτες, πᾶσι τοῖς προσπελάζουσι, λόγοις ἐκδιδάσκων τε καὶ ἔργοις, τῶν νῦν ματαίων καταφρονεῖν ἐκ ψυχῆς, ἐπεσθαι δὲ πᾶσιν ἀκλινῶς, τοῖς τιμίοις Ὅσιε, ὀλοψύχως ἐδίδασκες.

Θεοτοκίον.

Ειρήνης τὸν αἴτιον, τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, Λόγον τοῦ Πατρὸς ἀναλλοιώτως, Παρθενομητορ σάρκα λαβόντα βροτοὺς, ἐθέωσε πάντα συμπαθῶς, πάλιν καὶ ἀνύψωσε, τοῖς οἰκείοις παθήμασιν.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Ἵνα τί με.

Κρίνον ὡσπερ παμμάκαρ, ψαλμικῶς ἐν αὐλαξί, ταῖς τοῦ Κυρίου σου, ἱερῶς ἀνέφυς, τὰς ψυχὰς καθηδύνον τῶν πίστει σοι, προσιόντων Πάτερ, ἱκετικῶς σε ἐξαιτούντων, τῆς γεέννης ῥυσθῆναι πρεσβείαις σου.

Λυμανθεῖς ταῖς δουλείαις, μηχαναῖς τοῦ δράκοντος, πρὸς σὲ κατέφυγον, ἰαθῆναι τάχος, ἱκετεύω σε Πάτερ ὡς ἔχοντα, παρρησίαν ὄντως, πρὸς τὸν ἀπάντων Βασιλέα, ὑπὲρ οὗ τοὺς ἀγῶνας διήνυσας.

Μιμητῆς κατὰ πάντα, τῶν πρὸ σοῦ γεγόμενος, Ὅσιων ἐνδόξε, νῦν ἐπαπολαύεις, σὺν αὐτοῖς ἐν Ἁγίων σικηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὧνπερ ἱκέτευε τυχεῖν με, Διονύσιε Πάτερ θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Αφθαρσίας τὸν στάχυν, ἄρουρα βλαστήσασα ἢ ἀγεώργητος, τὴν ψυχὴν μου πάσης, ἀρετῆς τῆ ἐνδεία λιμώττουσαν, ἐμπλησον καὶ δεῖξον, καρποὺς ἐνθέους ταῖς ἀρδείαις, τῶν δακρῶν βλαστάνουσαν Ἄχραντε.

Ῥδὴ 5'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Γάσω φύσιν τὴν βρότειον, φθαρεῖσαν τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφους, Χριστὸν κυήσασα, παρθενομητορ Θεόνυμφε, τὸν τοῖς βροτοῖς διδόντα πλοῦσιον ἔλεος.

Δαβιδ σε πάλαι ἀλήθειαν, ἐκάλει ἐκ τῆς γῆς ἀνατείλασαν, Παρθένη πάνσεμνε, ἐν ἧ ἐξ ὕψους διέκυψε, δικαιοσύνη θεία καὶ ἀπολύτρωσις.

Ο πάντων Κτίστης καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Παναμώμητε, λύμην κατέπαυσε, πολυθείας καὶ ἔδειξε θεογνωσίας φέγγος πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Υῖος ἀνάρχου Γεννήτορος καὶ Λόγος πεφηνῶς θείου Πνεύματος, βροτοῖς ὠμίλησε, σάρκα λαβὼν Παναμώμητε, ἐκ σοῦ ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Κύριος.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Πατὴρ φιλόστοργος γέγονας, χειρῶν καὶ ὀρφανῶν παραμύθιον, καὶ ὀρμητήριον, χειμαζομένων πανεύφημε καὶ τῶν κακῶς ἐχόντων ἰατρὸς ἀμισθος.

Ανέτειλας ἄλλος ἥλιος τοῦ φύχους ἰατρὸς πολυφάρμακος, ὦ Διονύσιε, καὶ νῦν Πλατίνης τὸ καύχημα καὶ Θετταλίας πέλεις τὸ σεμνολόγημα.

Τῷ θείῳ πόθῳ βαλλόμενος τοὺς τόπους τοὺς ἁγίους κατέλαβες, ἐν οἷς τὰ ἄχραντα, πάθη ὑπέστη ὁ Κύριος, κάκειθεν ἐπανῆλθες μάρτυς ἀναίμακτος.

Ρωννύμενος θεία χάριτι, σεμνεῖα πολλαχοῦ ὠκοδόμησας, φυγῆς σωτήρια· σὺ δὲ σαυτὸν θείαις πράξεις, ναὸν εἰργάσω Πάτερ τοῦ θείου Πνεύματος.

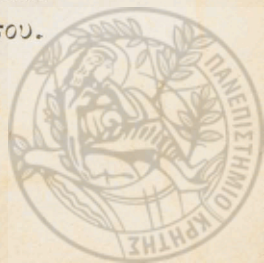
Ικέτευε πάσης θλίψεως, ρυσθῆναι τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου, ὦ Διονύσιε, καὶ τῆς βαρβάρων θρασυτήτος, τῆς νῦν ἐπικρατοῦσης ἀρρήτοις κρίμασι.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωται δεινοῖς πάθεσι, βαρβάρων ὠμοτάτων Πανύμνητε ὁ περιούσιος, λαὸς καὶ κληρὸς του Τόκου σου, σαῖς ἰκεσίαις τοῦτον Κόρη ἀπάλλαξον.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ναμάτων τῶν ζωηρῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανίαις παμμάκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύεις γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα. Διὸ μὴ παύσῃ χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαιρῶν τοὺς δούλους σου.

Ενάγησον καὶ ἡμᾶς τοὺς πόθῳ σου, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελοῦντας ἡμέραν, ἐν τῇ φορικτῇ τοῦ Δεσπότητος τραπέζῃ ὡς παρρησίαν πλουτήσας πανένδοξε τρανώτερόν τε καθορῶν, ὃν ἐν γῆ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Οἶ πάλαι τῷ Νομοθέτῃ Κύριος, ἀμυδρότερον ὄφθεις ἐν τῷ Ὄρει, πλάκας διδοὺς, γεγραμμένας τὸν Νόμον, αὐτός σοι Πάτερ καὶ ρώμην παρέσχετο, πληρῶσαι πάσας ἀρετάς, καὶ παθῶν κατευνάσαι οἰδήματα.

Θεοτοκίον.

Υπέφηνεν ὁ Δαβὶδ Μητέρα σε, τοῦ τῶν ὅλων Βασιλέως Παρθέने, κράζων τρανώς, διαχρύσω ἐσθῆτι, πεποικιλμένη ἐν δόξῃ παρέστη σοι, Βασίλισσα ἢ σὲ φορικτῶς, τετοκυῖα τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Τὸ κοντάκιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Νουνεχῶς τὴν ἄσκησιν, τῆς ἐγκρατείας, σὺ ἐκτίσω χάριτι, ὃ Διονύσιε πολλῇ. Διὸ Τριάς σὲ ἐδόξασε, πλουσίους Πάτερ καὶ ἔργοις καὶ θαύμασιν.

Ὁ οἶκος.

Ακαταμάχητον ἰσχὺν, καὶ σθένος οὐρανόθεν, νῦν μοι παράσχου ὃ Τριάς. Σὺ γὰρ ἀπάντων χορηγὸς τῶν τελείων καὶ ἀγαθῶν ἐξ ὑψους δωρημάτων, ἐνίσχυσόν με πανσέβαστε τοῦ λοιποῦ πράξεις ἐναρέτοις ἀεὶ εὐαρεστεῖν σοι, πράττειν τε καὶ λέγειν ὁμοῦ, καὶ μὴ ὡς τὴν ἀκαρπὸν με συκῆν ἐκκόψης, φύλλοις μόνον κομπάζουσαν, νῦν δὲ ὑψίθρονε Τριάς, καὶ μονόσεπτε, τὰς βαρβαρικὰς κοίμησον ἐφόδους, τὰς νῦν ὡμῶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπεγειρομένας, λόγοις καταπράυνον ἀρρήτοις, οἷς μόνος οἶδας τῇ σοφῇ σου προνοίᾳ, καὶ τῷ βᾶθει τῶν πολλῶν σου κριμάτων, πᾶν ἰσχύεις τῷ παντοδυνάμῳ σου προστάγματι, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν ἀνέσει γινόμενοι ἐν ἀκυμάντῳ λιμένι, αἰνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν σὲ τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν τοῦ παντός, εἰς αἰῶνας ἀπεράντους, εὐχαῖς Διονυσίου τοῦ σοῦ θεράποντος, ὃν ἐδόξασας ἐπὶ γῆς πλουσίους ἔργοις ὁμοῦ καὶ θαύμασιν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ*

Τῷ αὐτῷ μηνὶ καὶ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ ΝΕΟΥ

τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὄρει ἀσκήσαντος.

Καταλιπὼν πᾶν Διονύσιε λόγῳ,

Ἦρθης πρὸς πλάτος οὐρανίων θαλάμων.

Εἰκάδι Διονύσιος ἔβη τριτάτῃ Πόλον ἐκ γῆς.

Εὐλόγησον Πάτερ!

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ παντελεῆμων καὶ παντοδύναμος, ὁπουδυναμώνει καὶ τώρα τινὰς εὐχαρίστους καὶ εὐγνώμονας δούλους του, καὶ πολεμοῦσιν ἀνδρείως τὸν πολέμιον δαίμονα, καὶ τὸν νικοῦσι κατὰ κράτος, καὶ λαμβάνουν νίκης στεφάνους καὶ τρόπαια ὡς ἀήττητος, εἰς ἔλεγχον τινῶν ὀλιγοπίστων καὶ ἐπισιτόμισιν, ὁποῦ λέγουσὶ τινὰς φλυαρίας καὶ ληθορήματα, πῶς οἱ καρποὶ καὶ χρόνοι εἶναι αἰτία καὶ δὲν πολιτεύονται τώρα θεαρέστως οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες βλεποφάνερα ψεύδονται. Ἐπειδὴ εἶδαμεν, καὶ ὀφθολμοφανῶς ἐπιστάθημεν, ὅτι πολλοὶ εἰς τοὺς χρόνους μας ἐμαρτύρησαν, καὶ εὐωδιάζουν τὰ τίμιά τους καὶ πανσεβάσμια λείψανα· καὶ ἄλλοι πάλιν ὡσπερ τοὺς παλαιοὺς Ὀσίου, Ἀντώνιον λέγω, Εὐθύμιον, καὶ τοὺς ἄλλους, ἐναρέτως ἐπολιτεύθησαν· ὥστε λοιπὸν δὲν εἶναι οἱ χρόνοι καὶ καιροὶ αἰτία τῆς τῶν πολλῶν ἀμελείας, ἀλλὰ ἡ τῶν ἀνθρώπων προαίρεσις· καὶ μάρτυρας εἰς τοῦτο ὁ νῦν εἰς ὑπόθεσιν προκείμενος θεοφόρος Διονύσιος, ὅστις καὶ τοὺς παλαιοὺς ἐπερίσσευσεν· ὅτι τότε μὲν ἦσαν πολλοὶ ἐνάρετοι, καὶ ἓνας τὸν ἄλλον ἐμιμείτο καὶ ἐσυζήλωνεν· ἀμὴ τώρα ὁποῦ εἶναι ὀλίγοι δόκιμοι πίπτουσι καὶ οἱ σπουδαῖοι εἰς τὴν ἀμέλειαν. Ὅσοι λοιπὸν εὐρεθῶσι τώρα εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς τούτους πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην εὐγνώμονες, φυλάττοντες τὰ σωτήριά του προστάγματα, πρέπει νὰ τοὺς εὐλα-

* Συνεγράφη ὑπὸ Δαμασκηνοῦ ἐπισκόπου Λιτῆς καὶ Ρενδίνης, εἰς φράσιν ἑλληνικὴν, παρὰ δὲ Ἀγαπίου μοναχοῦ μεταφράσθη εἰς κοινὴν διάλεκτον.

βῆται πᾶς ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς περισσότερο· διὰ τοῦτο γράφω καὶ ἐγὼ τούτου τοῦ πανοσίου Ὁσίου τὸν θεάρεστον βίον καὶ ψυχωφελῆ διήγησιν, καὶ σᾶς δίδω μίγνυρα τὸν Θεὸν τὴν αὐτοαλήθειαν, νὰ εἰπῶ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ μὴ γράψω ἀπὸ λόγου μου τίποτας, ἀλλὰ ὅσα μοῦ ἐδιηγῆθησαν θεοφόροι Πατέρες καὶ ἀξιόπιστοι· ἐπειδὴ τὸ πρόπον εἶναι καὶ δίκαιον, νὰ μὴ κρύπτονται τὰ θεάρεστα διηγήματα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀκούη πᾶς ἕνας νὰ μιμῆται τοῦ ὁμοίου τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα· προσέχετε γοῦν εἰς τοιαύτην ὡραιωτάτην διήγησιν.

Εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Φαναρίου εἶναι χωρίον, Πλάτινα καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ὁσιος κατὰ τὸ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν ἔτος οἱ γονεῖς του ἦσαν πτωχοὶ, ἀμὴ εὐσεβεῖς, Νικόλαος, καὶ Θεοδώρα ὀνομαζόμενοι, καὶ εὐγαναν τὴν ζωτροφίαν αὐτῶν μὲ τὸν κόπον τους, καὶ ἀνέτρεφον τὸ βρέφος ἐπιπιμελῶς· διατὶ ἔβλεπον εἰς αὐτὸ τὴν νύκτα, ὅταν ἐκείτετο σπαργανούμενον, ἐξαΐσιον θέαμα, ἤγουν ἄνωθεν αὐτοῦ ἐφαίνετο ἕνας σταυρὸς, ὅπου ἔλαμπεν ὡς ὁ Ἥλιος, τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνε τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ κατάστασιν· ὅτι ἔμελλε ν' ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμον, καὶ πάντα τὰ σαρκικὰ θελήματα, νὰ συσταυρωθῆ τῷ Χριστῷ, κατὰ τὸν μακάριον Ἀπόστολον· Βλέποντες οὖν οἱ γονεῖς εἰς τὸ παιδίον τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, ἐλπίζοντες νὰ ἰδοῦσι καὶ τὸ ἀποβησόμενον· ὅταν δὲ ἔγεινε χρόνων ἑπτὰ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ γράμματα, ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγεινε τέλειος, πεφωτισμένος ἐκ θείου Πνεύματος· καὶ ὅσον ἐσπούδαζε τὰς γραφὰς, τοσοῦτον ἡ ψυχὴ του ἐθέλγετο εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα· ἔμαθε δὲ καὶ τὴν καλλιγραφίαν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπρόκοπτεν ἐκ δυνάμεως εἰς δύναντα, καὶ δὲν ἐδίδοτο ποσῶς εἰς ἀπόλαυσίν τινα τοῦ σώματος, οὔτε ἐπόθησε ποσῶς ψυχοβλαβῆ καὶ μάταια πράγματα, οὔτε μὲ ἀτάκτους νέους ἐσυναυλίζετο, διὰ νὰ μὴ βλάπτεται ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τους· ἀλλὰ ἐμελέτα καθ' ἑκάστην τὰς θείας γραφὰς, καὶ εἶχε πολλὴν ταπεινῶσιν καὶ πραότητα, ἐγκρατεῦετο ὑπέμετρα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τόσας ἀρετὰς ἐφύλαττεν, ὅπου ἐθαύμαζον ἅπαντες διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, πῶς ἐδύνατο καὶ ἀγρύπνα ὄλην σχεδὸν τὴν νύκτα εὐχόμενος· Μετὰ καιρὸν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπέθανον· ὅθεν μὴ ἔχοντας ὁ νέος τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἐπῆρε παιδία, καὶ τὰ ἐμάνθανε γράμματα, καὶ μὲ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν ἐπορεύετο· μετὰ ταῦτα ἔβριλε γνώμην καλὴν νὰ γένη καλόγερος· καὶ καθὼς ἐμελέτα ταῦτα, ἔτυχε ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον τοῦ νέου ἕνας καλόγερος ἀπὸ τὰ μετέωρα Μοναστήρια ἱερωμένος ὀνόματι Ἄνθιμος· καὶ συνομιλήσαντες ἐσυμφώνησαν, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ δὲν ἐπῆρε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἄλλο τι, εἰ μόνον ἕνα ἀργυρὸν ποτήριον, καὶ τοῦ ἔδωκε τοῦ ἄνωθεν Ἄνθιμου χάρισμα· καὶ παγένοντες εἰς τὸ μετέωρον, ἔμεινεν ὑποτακτικὸς ἐνὸς ἐναρέτου, Σάββα ὀνόματι, καὶ τὸν ὑπῆρέτα μὲ ἄκρα ταπεινῶσιν, πάσας τὰς ἀρετὰς ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως φυλάττοντας· Καὶ ἀφόντις ἔκαμεν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀγιῶνυμον ὄρος τοῦ Ἄθω διὰ περισσοτέραν ἡσυχίαν καὶ ἀσκησιν· καὶ ζητήσας συγχώρησιν ἀπὸ τὸν γέροντα, δὲν τὸν

ἄφινεν διὰ τὰ τὸν ἔχη βοηθὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ φοβούμενος μήπως καὶ φύγη κρυφά, ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς Μονῆς, καὶ τὴν σκάλαν ἀπέκρυψεν· ἀλλὰ εἰς μάτην ὁ γέρον καὶ κενὰ ἐμελέτησεν· ὅτι ὁ νέος ἐγνώριζε, πῶς ἦτο θεάρεστος ἢ αὐτοῦ ἀναχώρησις· ὅθεν ἔκαμε καὶ παρακοήν, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἦτον Καλόγηρος μόνον δόκιμος. Ὅθεν μίαν νύκτα ἔχωντας πίστιν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἀδίσταστον, ἐπήδησεν ἀπὸ τόσοῦ ὕψους, καὶ ἔπεσε κάτω ὅπερ τὰ ἦτον ποτάμι ἀπ' ἔξω, καὶ ποσῶς δὲν ἐβάρησεν, ὅτι ἡ θεία δύναμις ἐβοήθησεν. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ ἐρωτήσας ποῦ τὰ εὖρη τινα ἐνάρετον ἀνθρώπων, τοῦ ἀγγέλιαν διὰ ἕνα πνευματικὸν θαυμάσιον προεστῶτα τοῦ ὄρους, Σεραφεῖμ ὀνομαζόμενον· τοῦτον οὖν εὖρὼν καὶ συνομιλήσαντες, τὸν ὑποδέχθη ἀσμένως, ὡς φιλόξενος ὅπου ἦτον ὁ γέρον καὶ φιλομόναχος, καὶ νουθετήσας αὐτὸν ἰκανῶς τὰ φυλάγῃ ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν συνοδείαν του, καὶ κουρεύσας αὐτόν, τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ὄρους Διάκονον, καὶ ἐλειτούργει τῷ Θεῷ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ταπείνωσιν. Καὶ βλέπων ὁ γέρον τὰς μεγάλας ἀρετὰς αὐτοῦ ἐθαυμάζετο. Μίαν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἀφ' οὗ ἐλειτούργησεν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ κελλίον, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸ δάσος ἕως τὸ μέγα Σάββατον καὶ τότε ὑπέστρεψεν εἰς τὸν γέροντα, ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔτρωγε τόσας ἡμέρας, καὶ ποῦ εὐρίσκετο· ὅστις τοῦ ἀπεκρίθη, πῶς ἦτον εἰς τὴν σκῆτην τοῦ Καρακάλλου, καὶ ἔτρωγε κάστανα καὶ μάλαθρα, καὶ ἐθαύμασεν ὁ Γέροντας.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐψήφισαν πρῶτον τοῦ ὄρους τοῦ ὁσίου τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Βλαχίαν μὲ τοὺς ἡγουμένους κατὰ τὸ σύνθητες· ὅθεν οἱ τοῦ ὄρους μοναχοὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ὄσιον πρεσβύτερον τὰ λειτουργᾶ εἰς τὸ πρωτάτον ἀντὶ τοῦ γέροντος· ἔπειτα ὅταν ἦλθεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, ὑπέμεινε μετ' αὐτοῦ καμπόσον καιρὸν ὁ Ὅσιος, καὶ τότε, τὸν ἐπαρακάλεσε, τὰ τὸν συγχωρήσῃ τὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἡσυχον τὰ προσεύχεται τῷ Θεῷ μόνος μόνω κατὰ τὸν πόθον του· ὁ δὲ Σεραφεῖμ εἶχε πόθον καὶ ὠρέγετο τὰ τὸν ἔχη εἰς τὴν συνοδίαν του τὰ τὸν ὑπηρετᾶ εἰς τὸ γῆρας του, ἀμὴ πάλιν διὰ τὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, τοῦ εἶπε τὰ ὑπάγῃ ὅπου βούλεται, τὰ πρεσβεύῃ καὶ διὰ λόγου του, καὶ καμμίαν φορὰν τὰ ἔρχεται τὰ συνομιλοῦσι, τὰ ἡξέρῃ πῶς πορεύεται εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν δαιμόνων καὶ λογισμοῦς, καὶ ἕτερα συναντήματα. Οὕτως οὖν λαβὼν ἀπὸ τὸν γέροντα ὁ ὄσιος θέλημα τὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἄσκησιν, ἐγύρευε τόπον ἡσυχον· καὶ φθάσας εἰς τὴν σκῆτην τοῦ Καρακάλλου, ἠῦρεν ἕνα τόπον δύσβατον καὶ ψυχρότατον, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μικρὸν κελλίον καὶ ἐκατοίκησε, καὶ τόσοσιν ἐπιμελείτο τὴν ἀρετὴν ὁ ἀείμνηστος, ὅπου δὲν ἔπαυεν ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα αἰεὶ ἐργαζόμενος· ἐνήστευεν, ἀγρύπνα, προσηύχεται, καὶ ἐμετάνιζεν ὅσον ἐδύνετο· εἶχε δὲ καὶ τὴν ψυχωφελῆ καὶ θαυμάσιον βίβλον τοῦ Θηκαρά, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀνέγνωθεν· ἡ τροφή του ἦτον ἡ μελέτη τῆς θείας γραφῆς, καὶ ὀλίγα κάστανα· ἐπειδὴ ἀπὸ ταῦτα γίνονται πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος, καὶ δὲν ἐφρότιζεν ἄλλο τίποτας, μόνον ἀπ' ἐκεῖ-

να ἔτρωγε μόνην τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ ὄχι περισσότερα· μόνον ὅταν τὸν ἔπερνε τινὰς εἰς ἄλλο κελλίον νὰ λειτουργήσῃ, τότες ἔτρωγε καὶ ὀλίγον ψωμί, διὰ νὰ φύγῃ τὸν ἔπαινον. Τόσῃν δὲ ἀκτημοσύνην εἶχεν, ὅπου δὲν ἔβα-
νε κλειδαραίαν εἰς τὴν θύραν, ἐπειδὴ δὲν ἀπόκτησεν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον τὰ ρά-
σα, ὅπου ἐφόρει, καὶ ταῦτα πενιχρά τε καὶ ἄχρηστα. Ἐκτίσε δὲ καὶ ναὸν μι-
κρὸν εἰς δόξαν καὶ ὄνομα τῆς ὑπερενδόξου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, καὶ ἔκα-
μεν ἐκεῖ τρεῖς χρόνους μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος, καὶ μηδὲν τῶν γηῆ-
νων κτησάμενος, ἀλλὰ μόνα τὰ θεῖα κάλλη φανταζόμενος· ὅθεν ὡς καθαρὸς τῇ
καρδίᾳ καὶ θεῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη. Οὕτως οὖν ἐκεῖ ἀσκητεύοντας, ἐπεθύ-
μησε νὰ ἰδῇ καὶ τοὺς ἁγίους τόπους, ὅπου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐσταυρώθη, ὅτι
συνήθειαν ἔχουν οἱ ἔρασταί, ὅταν δὲν βλέπουσι παρόντα τὸν ἀγαπώμενον,
ἐπιποθοῦ νὰ ἰδοῦσι καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ τὸ ἱμάτιον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ
αὐτὸς ἐπεθύμα νὰ ἱστορίσῃ τοὺς σεβασμίους τόπους ἐκείνους, ὅπου ὁ ἡγαπη-
μένος Δεσπότης μας Χριστὸς ἐκατοίκησε καὶ ἔπαθε, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ
τὸν δαίμονα· ἀπελθὼν οὖν μετὰ πάσης χαρᾶς ἐπροσκύνησεν ὅλους τοὺς ἁγίους
τόπους, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν πολλὴν εὐφροσύνην εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἀγαλ-
λίασιν.

Ὁ δὲ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων τὸν εὐλαβήθη, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν
κρατήσῃ, διὰ νὰ τὸν ψηφίσῃ τοῦ θρόνου διαδόχον· ὁ δὲ ὄσιος δὲν ἠθέλησεν,
ἀλλ' ἔτρεψε πάλιν εἰς τὸ ἅγιον, καὶ ἀσκήτευσεν ὡς τὸ πρότερον εἰς τὸ κελλίον
του. καὶ ἠβουλήθη νὰ τρανεύσῃ καμπόσον τὴν ἐκκλησίαν του, καὶ καθὼς
ἐδούλευεν, ἦλθε τις μοναχὸς γνώριμὸς του νὰ τὸν ἐπισκέψῃ, καὶ βλέπει ἄλλους
δύο ὅπου ἐσήκωναν λίθους καὶ τοὺς ἤφεραν ἐκεῖ ὅπου ὁ ὄσιος ἔκτιζεν· ὅθεν
ἐνόμιζε πῶς ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσεν ὁ ὄσιος, ἀλλὰ ἀφόντις
ἐσίμωσε καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν, ἔγιναν οἱ δύο ἄφαντοι καὶ ἔμεινε μόνον ὁ ὄσιος,
καὶ τὸν ἠρώτα διὰ τοὺς ἄλλους τί ἔγιναν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἄλλος τινὰς δὲν
ἦτον ἐκεῖ εἰμὴ μόνος ὁ Θεὸς ὁ πανταχοῦ παρὼν· ἀπὸ τοῦτο ἐκατάλαβεν ὁ
ὄσιος, ὅτι ὁ Κύριος τοῦ ἐβόηθα εἰς τὸ θεῖον ἔργον, καὶ ἐχάρη, χωρὶς ποσῶς νὰ
κενοδοξήσῃ εἰς τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐταπεινώνετο, διατὶ ἦτον πεπαι-
δευμένος τὴν θεῖαν γραφὴν, καὶ ἔλεγε μετὰ τοῦ προφήτου· οὐχ ὑψώθη ἡ καρ-
διά μου καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαῦμα ἠδύτερον, διὰ νὰ κατα-
λάβητε τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Δεσπότης πολλὴν ἀγαθότητα. Ἐπειδὴ γοῦν ὁ ὄσιος
δὲν ἐφρόντιζε ποσῶς διὰ τὴν σπατάλην τοῦ σώματος, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν,
ἐτρύφα καὶ ἔχαιρε, τρεφόμενος μὲ ἄγρια κάστανα, ἠθέλησεν ὁ παντελεῆμων
καὶ πολυεύσπλαγχνος νὰ τὸν φιλεύσῃ μίαν ἀποκρέαν πλουσιοπάροχα, διὰ νὰ
δείξῃ τὴν κηδεμονίαν ὅπου ἔχει πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ ὁ φιλόανθρωπος· κα-
θεζομένου τοῦ ὁσίου κατὰ μόναν τὸ σάββατον τῆς ἀποτυρώσεως, ἦλθέ τις μο-
ναχὸς ὡς ἀπὸ τὴν μονὴν τῶν βουλγάρων, καὶ τὸν ἐχαιρέτησε λέγοντας· ἐ-
πειδὴ τίμιε Πάτερ ἡ ἀγία τεσσαρακοστὴ ἐσίμωσεν, ὅπου οἱ δούλοι τοῦ Θεοῦ

νηστεύουσι, καὶ πρέπει νὰ παρηγορήσης ἐτούταις ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς τὰς ἀσθενείας, δέξου τὸν τυρὸν ἐτούτον καὶ τὰ ὀψάρια, νὰ φιλευθῆς, νὰ εὐχαριστήσης τὸν Κύριον· ὁ δὲ ὄσιος τὰ ὑποδέχθη χαρούμενος, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ ὑπομείνῃ νὰ φιλευθούσιν ἀμφότεροι· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐγὼ δὲν ἀδειάζω, μόνον φιλεύσου καὶ δόξασον τὸν Θεὸν, ὁποῦ τρέφει πλουσίως τοὺς δούλους του. Ταῦτα εἰπὼν ὁ φανεὶς, ἀφανὴς ἐγένετο· ὁ Ἅγιος ἰδὼν τὰ ὀψάρια πῶς ἀκόμη ἔτρεμαν, καὶ ἀπὸ τὸ τυρὶ ἔσταζε γάλα νωπὸν, ἐθαυμάζετο, καὶ τὸν χορηγὸν Θεὸν ἐμεγάλυνεν, γνωρίσας τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα· τοῦτο τὸ θαῦμα δὲν ὠμολόγησε τότε τινὸς εἰς τὸ ἅγιον ὄρος διὰ νὰ μὴ τὸν δοξάζουσι· μόνον ὕστερα ὅταν ἔκτισε τὴν μονὴν εἰς τὸν Ὀλυμπον, τότε εἶπε τινῶν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του· διὰ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ, πῶς ὁ Κύριος φροντίζει διὰ τοὺς δούλους του. Ἄλλὰ ἅς εἰποῦμεν καὶ ἕτερον αὐτοῦ θαυματουργήμα. Καθὼς ἀσκητεύων ὁ ὄσιος εἰς τὸν ἄνωθεν τόπον, ἐσυναζόντο πολλοὶ πολλὰκις ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ἐσυνωμιλοῦσαν αὐτῷ διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν, τοὺς ὁποίους ἕνας ληστὴς βλέπωντας καὶ νομίζοντας, ὅτι ἔδιδαν ἐλεημοσύνην τοῦ ἁγίου, ἐμελέτησε νὰ τὸν φονεύσῃ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα· καὶ μίαν ἡμέραν ὁποῦ ἤρχετο πρὸς τὸ κελλίον του, ἐκρύβῃ εἰς ἕνα ξεροπόταμον νὰ τὸν φονεύσῃ ἐκεῖ, καὶ καρτερήσας ὅλην τὴν ἡμέραν, δὲν τὸν εἶδεν ὅταν ἐπέρασεν ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἐσκέπασεν· ἐπῆγεν οὖν ὁ ληστὴς εἰς τὸ κελλίον νὰ ἴδῃ ἂν ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ὄσιος, καὶ βλέπων αὐτὸν ἐθαύμασε, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀπὸ ποῦ ἐπέρασεν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον τότε θαυμάζοντας ὁ ληστὴς, πῶς ἐτυφλώθη καὶ δὲν τὸν εἶδεν, ὠμολόγησε τὴν γνώμην του λέγωντας· ἐγὼ σὲ ἐκαρτέρουν ἐκεῖ διὰ νὰ σὲ φονεύσω, ἀλλὰ ἐγνώρισα πῶς εἶσαι δούλος τοῦ Θεοῦ, ὅστις διαφυλάττει καὶ σκέπει σε, συγχώρησόν μοι τὴν κακουργίαν ὅπου κατὰ σοῦ ἐμελέτησα, καὶ δεήσου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀνομίας μου, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ γένω μοναχὸς δόκιμος.

Λέγει τὸν ὁ ὄσιος, ἐὰν παύσης τὰς προτέρας μαιφονίας καὶ μετανοήσης ὀλοψύχως τὰς κακουργίας, νὰ φροντίσης τὴν σωτηρίαν σου, θέλει συγχωρήσει πάσας τὰς ἀμαρτίας σου ὁ Θεὸς, ὡς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος. Τούτους τοὺς λόγους ὁ πρῶν ληστὴς ὡς σπόρον εἰς τὴν καρδίαν δεξάμενος, ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ ἔγινε μοναχὸς δόκιμος συνεργούσης τῆς θείας χάριτος· ὁ δὲ ὄσιος ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὸ κελλίον του χρόνους ἑπτὰ εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας σχολάζοντας, καὶ τὸν εἶχασιν ὅλοι εἰς πολλὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ φῶς εἰς τὴν λυχνίαν κατὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος παραγγελίαν, καὶ νὰ μὴ κρύπτεται εἰς τὸν μῶδιον, ὠκονόμησεν αὐτὰς ὁ Κύριος, καὶ τὸν ἐψήφισαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Φιλοθέου ἠγούμενον· ὅχι νὰ ζητήσῃ αὐτὸς τὴν ἀξίαν ὁ ταπεινόφρων καὶ μέτριος, ἀλλὰ οἱ ἀδελφοὶ πάντες ὑπήγαγαν ἱκετεύοντες αὐτὸν καὶ δεόμενοι, ἵνα λάβῃ τὴν προστασίαν τῆς ἱεράς αὐτῆς μονῆς, διὰ νὰ μὴν ἐρρημώσῃ καὶ ἀφανισθῇ τέλεια. Ὄθεν ὁ ὄσιος γνωρίσας πῶς ἦτον θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐδέχθη τὴν

προστασίαν, καὶ καταλιμπάνει τὴν ἡσυχίαν διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν σωτηρίαν. Ἦτον δὲ τότε αὐτὸ τὸ μοναστήρι Βουλγάρικον· ὁ δὲ ὄσιος τὴν τάξιν τῶν Βουλγάρων, εἰς τὴν ἡμετέραν εὐταξίαν ἐρρῦθμισε, καὶ ἐφρόντισε βιβλία ἑλληνικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ χρειαζόμενα· καὶ διὰ τὰ τοὺς αὐξήσῃ καὶ εἰσοδήματα, ἐπήρε καὶ τὸν κόπον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν μοναστηρίων, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν· ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς ὠκονόμησε, καὶ τοῦ ἔδωκαν οἱ φιλόχριστοι πολλὰ χρήματα, καὶ πολλοὶ αὐτὸν ἠλαβήθησαν, καὶ τοῦ ἠκολούθησαν· καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν μονὴν ἐκουρεύθησαν· ὁ δὲ ὄσιος ἐποίμανε κατὰ Θεὸν ἅπαντας, προστάσσωντας νὰ διάγουν ὅλοι εἰς ταῖς ἀκολουθίαις, ἐνδύματα, καὶ φαγία κοινοβιάτικα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦσαν τινες βούλγαροι κακότροποι, καὶ ἐμίσησαν τὸν ὄσιον, πῶς ἐμετάλλαξε τὴν τάξιν αὐτῶν καὶ τοῦ ἔκαμναν καθ' ἑκάστην σκάνδαλα· γνωρίσας τὴν ἐπιβουλήν αὐτῶν, ἀπεχαίρετῃσε τοὺς γνησιωτέρους, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, πέρνωντάς τινας μοναχοὺς ἐναρέτους εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ οἰκονομία Θεοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν σκήτην τῆς Βερροίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο μοναχοὶ μόνον εἴκοσιν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου πάντα, καὶ ἄλλοι τόσοι εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ εἰς τὸν Πρόδρομον ἄλλοι δέκα· ἀλλὰ ἀφόντις ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἔκαμεν ἄλλην πόλιν αὐτὴν τὴν ἔρημον· ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ ἐτράβηξεν ἐκεῖ καθένα ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, καὶ ἐσυνάγοντο πανταχόθεν, νὰ βλέπουν ἐκείνην τὴν ἀγγελοπρεπῆ θέαν, καὶ ἀπαρνούμενι τὸν κόσμον, ἔμειναν πολλοὶ εἰς τὴν συνοδίαν του· καὶ διδασκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ καὶ καθοδηγούμενοι, ὑπέμενον τὴν στενοχωρίαν τῆς ἀσκήσεως, διὰ νὰ εὔρουν εὐρυχωρίαν εἰς τὸν Παράδεισον. Πρῶτον μὲν οὖν ἀνεκαίνισε τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου ὁ ὄσιος· καὶ μὲ ὄλον ὅπου εἰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας ἠγωνίζετο, πάλιν ἀπὸ ταῖς βαρύτεραις ἐργασίαις δὲν ἔλειπεν.

Ἄλλ' αὐτὸς ἐσήκωνε πέτραις καὶ ξύλα, καὶ ἄλλα ἐπίπονα ἐτέλει σπουδαίως καὶ πρόθυμα. διὰ νὰ πληρώσῃ τοῦ Παύλου τὸ πρόσταγμα, ὅπου γράφει πρὸς Θεσσαλονικεῖς, νὰ μὴ τρώγῃ ὁποῖος δὲν ἐργάζεται· καὶ ὅσον ἐπεμελεῖτο τὸν αἰσθητὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου νὰ γένη τρανώτερος, τισοῦτον καὶ περισσότερον διὰ τὸν νοητὸν τῶν ψυχῶν ἠγωνίζετο, γράφωντας τάξεις καὶ κανόνας καὶ τύπους τῶν ἀδελφῶν, καὶ διδάσκωντάς τους, πῶς νὰ πορεύωνται, διὰ νὰ ἀξιωθοῦσι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τῆς Βερροίας τὰ περίχωρα ἐσυνάζοντο ἐκεῖ καὶ ἐμόναζαν· τοὺς ὁποίους ὁ ἅγιος ἐδίδασκεν ὡς τέκνα του γνήσια, νὰ καταφρονοῦν τὰ σωματικὰ θελήματα, διὰ νὰ κληρονομήσουν τὰ οὐράνια ἀγαθὰ τὰ πανευφρόσυνα καὶ χαρμόσυνα· καὶ ὅσα ἐκείνοις ἐκήρυττεν, ἐφύλαττε καὶ αὐτὸς ἀπαρασάλευτα· ὁ γὰρ ποιῶν καὶ διδάσκων μέγας κληθήσεται· ἐνήστευε λέγω, πρόσηύχето, καὶ ἀγρύπνια, καὶ ἐδούλευε μὲ πολλὴν πραότητα καὶ ταπείνωσιν, καὶ ἄλλας ἀρετὰς, τὰς ὁποίας ἀφίνω διὰ βραχύτητα· μόνον διὰ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅπου εἶχεν ὑπὲρ φύσιν, σὰς ἐνθυμίζω, διὰ νὰ τὸν μιμηθῆτε τὸ κατὰ δύνανμιν· ἠγουν τὴν νηστείαν, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ Καρακάλου χρόνους

ἐπτά μὲ τόσῃν ἀκτημοσύνην ὡς πετεινὸν τοῦ ἀέρος μηδὲν φροντίζωντας· καὶ πάλιν ὕστερον εἰς τὴν σκήτην τῆς Βερροίας τὸν καιρὸν ὅπου ἔκτιζε, καὶ δὲν ἔτρωγεν, εἰμὴ μόνον ὀπώρας, καὶ δὲν ἀπόκτησεν ἱμάτιον δεύτερον· ἀλλὰ τόσῃν ἐλεημοσύνην εἶχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ συμπάθειαν, ὅσαις φοραῖς ἤρχετο εἰς τὴν μονὴν ἀπὸ τὴν Βέρροϊαν, ὅπου παλλάκις ὑπήγαινε διὰ τὰ ἐξομολογῆ τὰ τέκνα του, καὶ τοῦ ἔδιδαν ἱκανὴν ἐλεημοσύνην, καὶ αὐτὸς τὰ ἐμοίραζεν ὅλα εἰς πένθητας· καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ εἶπεν ὁ ὑποτακτικὸς τὰ κρατήσῃ καμπόσα διὰ τὰς χρείας ὅπου εἶχε τὸ μοναστήριον· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· οἱ μοναχοὶ δὲν χρειάζονται χρήματα, ὅτι ἡ πενία τοὺς γίνεται παιδαγωγία πρὸς σωτηρίαν, ἀμὴ οἱ κοσμικοὶ, ὅπου ἔχουσι παιδιά καὶ γυναῖκας, πληρώνουν χαράτζια, καὶ ἔχουσι ἄλλας πολλὰς στενοχωρίας, καὶ βάρη, ἐκείνων πρέπει τὰ πέρνουν ἐλεημοσύνην, καὶ ὄχι ἡμεῖς οἱ ἄκληροι. Οὐ μόνον δὲ ταύτας τὰς ἀρετὰς εἶχεν ὁ παναοίδιμος ἀλλὰ καὶ τὴν ὑψωποιδὸν ταπεινώσιν καὶ ὑποτάσσετο εἰς ὅλους ὑπηρετῶντας μὲ ἄκραν εὐτέλειαν, καὶ ἐφόρει πένιχρὰ καὶ καταφρονημένα ἱμάτια, καὶ εἰς πολλοὺς τόπους εὐτέλιζε τοῦ λόγου του ὅταν ἔγραφε διαθήκην, ἢ ἄλλο γράμμα, καὶ ἔλεγεν· ἐγὼ ἠξιώθην ἀπὸ Θεοῦ μυρίων ἀγαθῶν ὁ ἐλάχιστος, καὶ πολλὰς ἀμαρτίας ὁ ἀγνώμων ἐτέλεσα. Εἶχε δὲ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ τοὺς πλησίον ἀνόθευτον, οὐ μόνον πρὸς τοὺς μοναχοὺς νουθετῶν αὐτοὺς, καὶ παραινῶν αὐτοὺς, τὰ φυλάττουσαν τὰς ὑποσχέσεις τοῦ σχήματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ πόλεις πολλάκις ὑπήγαινε, διδάσκων πάντας τὰ φυλάττουσι τὰς σωτηρίους ἐντολὰς τοῦ Κυρίου· καὶ καθολικὰ ἦτον πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ χηρῶν προστάτης, πτωχῶν ὑπερασπιστῆς μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ θλιβομένων ποραμυθία, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῖς πᾶσι τὰ πάντα κατὰ Παῦλον ἐγένετο, διὰ τὰ σώσῃ ὅσους ἐδύνετο· καὶ πάλιν μὲ ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς, δὲν ἔλείψε ποτε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς του τὸ δάκρυον, ὅταν ἠύχετο, ἢ ἀνέγνωθεν, ἢ καὶ μέ τινα διὰ τὴν θείαν γραφὴν ἐσυντύχαινε.

Ὅθεν ἔκαμνε καὶ τοὺς ἀκούοντας καὶ ἐδάκρυζαν. Ἀφοῦ γοῦν ἐτέλεσε τὴν μονὴν τοῦ Προδρόμου κοινόβιον, καὶ παρέδωκε τοῖς μοναχοῖς τύπους καὶ κανόνας πῶς τὰ διάγουσι, ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς Βερροίας μονήδρια, ἀκούοντες τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, καὶ τοῦ ἐζήτησαν συγχώρησιν τὰ κτίσῃν κελλία· ὁ δὲ ἀσπασίως πάντας ὑποδεχόμενος, τοὺς ἐβοήθη ψυχῇ καὶ σώματι. Ἦσαν δὲ ἀπ' ἐκείνους πολλοὶ ἐνάρετοι, ἀμὴ ἓνας ἱερομόναχος Ματθαῖος ὀνόματι, ἐπερίσσευσεν ἅπαντας. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἅγιος κατὰ πολλὰ γηραῖδον καὶ σεβάσμιον, τὸν ἠύλαβηθη, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ κελλίον πλησίον του, διὰ τὰ ἐξομολογῆ ὅσους ἤρχοντο· τοῦτον δὲν εἶδε τινας ὅταν ἔτρωγεν, ἀλλὰ ἦτον κεκλεισμένος πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πένθος ὡς τὸν μέγαν Ἀρσένιον καὶ τὸν Ἐφραίμ Σῦρον, καὶ ἔκλαιε τόσον συχνάκις, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ στήθος κομμάτι ράσον τὰ σπογγίζῃ τὰ δάκρυα. Ἦτον δὲ εἰς τὴν γενειάδα καὶ τὴν στάσιν τοῦ σώματος

ὅμοιοι μὲ τὸν θεολόγον Γρηγόριον· καὶ τοσοῦτον εἰς τὴν θεάν σεβάσμιος καὶ αἰδέσιμος, ὅπου ὁπόταν τις ἐσυντύχαινε μὲ τοῦ λόγου του, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἄλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν θαυμάσιον Διονύσιον. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ὑπήγεν ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ὅπου καὶ οἱ ἄλλοι δύο πατριάρχαι συνήχθησαν· εἶχε πόθον λοιπὸν ὁ ἅγιος νὰ λάβῃ καὶ ἀπὸ τοὺς τέσσαρας πατριάρχας συγχωρητικὰ γράμματα· ἀπελθὼν οὖν εἰς Θεσσαλονίκην, εἰσῆλθεν εἰς πλοῖον, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἀφόντις ἔτυχε τοῦ ποθουμένου, ὑπέστρεφε πάλιν διὰ θαλάσσης, καὶ καθὼς ἀρμένιζαν, ἔγινε τόσον μεγάλη φουρτούνα, ὅπου ἔμελλε νὰ βουλήσῃ τὸ καράβι εἰς ὀλίγον διάστημα. Τότε ὁ ἅγιος βλέπωντας τὸν ἀπαραίτητον κίνδυνον ἐλυπήθη, πῶς ἔμελλε νὰ συναπολεσθῇ μὲ βαρβάρους καὶ ἐδεθη μετὰ δακρῶν πρὸς τὸν Δεσπότην, ταῦτα μὲ πίστιν ἀνόθεντον λέγωντας.

Σῶσον με Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καθὼς ἔσωσας τοὺς Ἁγίους σου Μαθητὰς κινδυνεύοντας, ὅτι ἐσὺ ἐξουσιάζεις τὴν θάλασσαν καὶ καταπραῦνεις τὸν σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς ὅταν βούλεσαι.

Ταῦτα τοῦ Ὁσίου προσευξαμένου μὲ δάκρυα (ὡ τῆς πρὸς τοὺς φιλοῦντάς σε Χριστέ χρηστότητος, ἀγάπης, καὶ οἰκειότητος.)! παρευθὺς ἔπαυσεν ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἔγινε γαλήνη θαυμάσιος. Οἱ δὲ ἀγνώμονες βάρβαροι, ἀντὶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ὁσιον, τοῦ ἐφθόνησαν, καὶ ἠβουλήθησαν νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὸ πέλαγος, λέγοντες, ὅτι τὴν Παναγίαν ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν συνήθειαν· ἀλλὰ ἡ θεία χάρις ὅπου τὸν ἐφύλαττεν εἰς πολλῶν ὠφέλειαν, τοὺς ἐμπόδισεν ἀπὸ τοιοῦτον ἐγχείρημα, φωτίζοντας ἕνα τούτων ὅπου ἦτον φιланθρωπότερος, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς ἄλλους νὰ μὴ τὸν πνίγουνσι. Λυτρωθεὶς οὖν ὁ Ὁσιος ἀπὸ τὴν ἐπιβουλήν μὲ τὴν συμβουλήν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἔφθασαν εἰς τὸ Μοναστήριον· τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ ἀδελφοὶ ἐχάρησαν· διατὶ ἀκόμη τὸν ἐχρειαζόντο νὰ τοὺς καταρτίσῃ μὲ νουθεσίας πρὸς εὐταξίαν καὶ βελτίωσιν· ὠσαύτως ἠψφράνθη καὶ ὁ Ἅγιος καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον βλέπωντας αὐτοὺς πῶς ἐφύλαττον τὰ παραγγελίας του· ἐδιηγῆθη δὲ καὶ τὰ συμβάντα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸν πνευματικὸν Ματθαῖον ἀπόκρυφον. Μετὰ ταῦτα ἐπλήθυναν τὰ κελλία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες εἰς τὰς ἀρετὰς ἐπρόκοπτον θεία δυνάμει καὶ Χάριτι, καὶ οὐ μόνον τὰ κοινόβια ἠΰξανον, καὶ τινα καθίσματα ἔγιναν, ὅπου δὲν ἦσαν πρότερον εἰς τὴν σκῆτην, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπρόκοπτον· ὅτι πρὶν ἔλθῃ εἰς Βέρροϊαν ὁ Ὁσιος, ὀλίγοι πολλὰ καὶ σπάνιοι εὐρίσκοντο οἱ ἐνάρετοι. ἀμὴ μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀπέλευσιν, πολλοὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ ζηλώσαντες, ἐγέμισαν τὰ περὶ χωρα, οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παιδιά ἔφευγον ἀπὸ τὰς οἰκίας τους, διὰ τὴν οὐράνιον Βασιλείαν καὶ ἐμόναζαν.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ τῆς Βερροϊας Ἐπίσκοπος· καὶ συναχθέντες ὅλοι τους, ἐσυμφώνησαν νὰ ψηφίσουν τὸν Ὁσιον· καὶ παγένοντες οἱ πρόκριτοι εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν πολλὰ νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν, καὶ

δὲν ἠθέλησε, κρίνωντας τοῦ λόγου του ὡς ταπεινόφρων τοιαύτης ἀξίας ἀνάξιον· καὶ παρεβίασαν αὐτὸν νὰ τοὺς ὑπακούσῃ· καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν πειράξουν, τοὺς εἶπε νὰ καρτερέσουν ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ τοὺς δώσῃ ἀπόκρισιν· Καὶ ἀνοίξας το Ἱερὸν εὐαγγέλιον ἀνέγνωσεν ἓνα στίχον· καὶ γνωρίσας, ὅτι δὲν ἦτο Θεοῦ θέλημα νὰ γένη Ἀρχιερεὺς, ἔφυγεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον· καὶ τὸ πρῶτ' ἡμερῶν γυρεύσαντες τὰ περίχωρα δὲν τὸν ἤυρασιν· ὅθεν ὑποστρέψαντες περίλυποι, ἐχειροτόνησαν Ἀθηναῖον τινα τὴν κλήσιν Νεόφυτον, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους ἐκάθηραν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Σκῆτην τῆς Βερροίας πολὺν καιρὸν, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀλύμπου. διὰ νὰ εὕρῃ τόπον ἡσυχον νὰ κατοικήσῃ, διὰ νὰ μὴ τοῦ δίδου ἐνόχλησιν· ἀπελθὼν οὖν εἰς χωρίον τινα Μαλαθραίαν καλούμενον εἰς τὴν ποδίαν τοῦ ὄρους κείμενον, ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φιλοχρίστου, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἠρώτησε διὰ τὴν θέσιν τοῦ τόπου, ἐὰν εἶχε νερὸν καὶ δένδρα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἦτον ὁ τόπος ὡραιώτατος μὲ βρύσαις πολλαῖς, καὶ δένδρῃ μεγάλα, πεύκους καὶ ἕτερα, καὶ μὲ πεδιάδα καὶ ἰσώματα εὐμορφα· Ταῦτα ἀκούσας ἐχάρη ὁ Ὅσιος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἕως ἐκεῖ διὰ τὸν Κύριον· ἀπῆλθον οὖν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶναι τῶρα τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ Μοναστήριον, καὶ βλέποντας ὁ Ὅσιος τοιοῦτον τόπον χαρμόσυνον, ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἔμεινεν ὥραν πολλὴν θαυμαζόμενος, καὶ στοχαζόμενος τὴν θέσιν τοῦ τόπου, τὸ ὕψος τῶν δύο κορυφῶν τοῦ ὄρους, τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα δένδρα, τὴν ὁμαλὴν πεδιάδα, καὶ τὸ πότιμον ὕδωρ ἐκεῖνο τὸ διανγὲς καὶ γλυκύτατον.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ ὀσιος, ἔλεγε ταῦτα κατὰ διάνοιαν· ὦδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην τὸ ὄρος αὐτὸ τὸ θαυμάσιον· εὐχαριστήσας δὲ τοῦ φιλοχρίστου ἀνδρὸς, εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε δούλε τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἐγὼ ἀπομένω ἐδῶ νὰ γυρίσω ὅλον τὸ ὄρος, νὰ ἴδω ἐάν μου ἀρέσῃ εἰς κατοίκησιν. Ἐμεινεν οὖν ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς, ἔπειτα ἐπειδὴ δὲν εἶχε τροφήν, ἐκατέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἠγόρασε καμπόσον ἀλεύρι καὶ τὸ ἐζύμωσε, μὲ τὸ ὁποῖον πολλὰς ἡμέρας ἐπέρασε· καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἠκούσθη εἰς τὰ περίχωρα, ὅτι ἓνας ἀσκητῆς πνευματοφόρος ἀνεφάνη εἰς τὸν Ὀλύμπον· ὅθεν ἦλθεν ἄλλος τις μοναχὸς νὰ συνοικήσῃ ἀντάμα, τὸν ὁποῖον ὁ ὀσιος περιχαρῶς ὑποδέχθη· καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς ἦλθασιν καὶ ἄλλοι, καὶ πάλιν ἕτεροι, ὥστε ἐπλήθυναν· ὅθεν ὁ ὀσιος ἐπροσκάλεσε κτίστας νὰ οἰκοδομήσῃν κελλία καὶ ἐκκλησίαν πρὸς σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνάπανσιν. Κτίζοντες οὖν οἱ μοναχοὶ τὰ κελλία, ὑπήγασάν τινες χριστιανοὶ ἀπὸ ἀγνωσίαν τους καὶ ἀπλότητα, καὶ εἶπασιν ἐκείνου τοῦ Ἀγαρηνοῦ ὅπου ὤριζε τὸ ὄρος, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ ἓνας ἀσκητῆς ἅγιος καὶ ἔκτιζε Μοναστήριον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν Σάκος καλούμενος, πολλὰ ἐθυμώθη, πῶς ἔκτισαν χωρὶς τὸ θέλημά του, ὅπου τὸν τόπον ἠγόρασε· καὶ παγαίνωντας εἰς τὸν δικαστὴν τῆς Λαρίσσης ὅπου ἐξουσίαζε τὰ περίχωρα εὗγαλε γράμματα

να υπάγουσιν εἰς τὸν δικαστὴν δεμένους ὅλους τοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν ὄσιον, καὶ τὰς οἰκοδομὰς νὰ χαλάσωσι. Ταῦτα μαθὼν ἕνας ἱερεὺς ἀπὸ τὸ Λιτοχώρι, ἐμήνυσε τοῦ ἁγίου νὰ φύγουσι σύντομα νὰ μὴ τοὺς φυλακώσουσιν· ὁ δὲ ὄσιος ἐλυπήθη, πῶς ἐξωρίζετο ἀπὸ τοιοῦτον τόπον ψυχοσωτήριον, ὅμως μετὰ δακρῶν ἀνεχώρησε μὲ τοὺς ἀδελφοὺς, ταῦτα λέγωντας· ἔὰν εἶναι θέλημά σου Χριστέ μου νὰ γένη ἐδῶ Μοναστήριον, δέιξε τὴν ἄμαχόν σου δύναμιν, καὶ οἰκονόμησε νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ ὀγλήγωρα. Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσευξάμενος, ἀνεχώρησε, καὶ ὑπήγασιν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ζαγορᾶς, καὶ βλέπωντας, πῶς ἦτον καὶ ἐκεῖνος ὁ τόπος διὰ κατοικίαν μοναχῶν ἐπιτήδειος, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ κελλίᾳ καὶ ἐκκλησίᾳ εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἄνεσιν ἀκατάπαυστον· καὶ οὕτως εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐποίησε καὶ τόσον πλήθος μοναχῶν ἐσυνάχθη ἀπὸ τὴν καλὴν φήμην τοῦ ὁσίου, ἄλλοι διὰ νὰ τὸν ἰδοῦσι, καὶ ἕτεροι χάριν ἐξομολογήσεως, ὅπου ἔγινεν ὁ τόπος ἐκεῖνος σχεδὸν πόλις πολυάνθρωπος. Ἐπομείνας οὖν ἐκεῖ χρόνον ἕνα, καὶ πολλοὺς πρὸς σωτηρίαν ὀδηγήσας, ἔγραψε τύπον ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν πῶς νὰ διάγωγιν· ἔπειτα πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Ὀλυμπον μὲ τρόπον θαυμάσιον· καὶ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν, νὰ λάβητε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ νὰ γνωρίσητε πόσῃ παρρησίᾳ εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ θεόπνευστος Διονύσιος. Ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, δὲν ἔβρεξεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρια, καὶ εἶχασιν λύπην πολλὴν οἱ ἐγχώριοι διὰ τὴν πείναν καὶ λιμὸν ὅπου ἐκδέχοντο· καὶ μίαν ἡμέραν ἐφάνησαν πολλὰ σύννεφα εἰς τὰ δύο χωρία τοῦ Ὀλύμπου Μαλαθραίαν καὶ Λιτοχώριον. Ταῦτα βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τῶν ἄλλων χωρίων, αὐτοὺς ἐμακάριζαν, νομίζοντες, ὅτι πολλὴ βροχὴ ἤρχετο· ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ὅλος θυμὸς καὶ ὀργὴ θεήλατος, ὅτι πολλὴ καὶ μεγάλη χάλαζα ἔπεσεν, ὅπου ἐχάλασεν ὅλα τὰ δένδρα, ἀμπελώνάς τε καὶ χωράφια, καὶ τὰ κεραμίδια ὅλα τῶν δωμάτων ἐσύντριψεν, ὥσπερ νὰ τοὺς ἐκτύπα τινας μὲ σιδηρᾶν ράβδον· καὶ τόσον μεγάλας βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς εὐγεναν, ὅπου ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι πρήμιτα, καὶ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τρεῖς σπιθαμαῖς ἢ χάλαζα. Τότε λοιπὸν οἱ ἐγχώριοι ἔκλαιον τὴν μεγάλην αὐτὴν συμφορὰν, μὴν ἠξεύροντες τὸ αἴτιον· ἀλλὰ οἱ γνωστικοὶ καὶ εὐλαβεῖς τὸ ἀπέικασαν λέγοντες.

Διατὶ ἐδίωξαμεν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀσκητὴν καὶ ἅγιον ἄνθρωπον, μᾶς παιδεύει ὁ Κύριος δίκαια· ἀλλὰ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ὅπου τοῦ ἐμήνυσε νὰ φύγῃ ταῦτα ἐφώναξεν. Ὡ τῆς συμφορᾶς! Βαβαὶ τῆς Θεοῦ δικαιοκρισίας! διὰ νὰ ἐξορίσωμεν τὸν ὄσιον Διονύσιον, μᾶς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ ἀνέλπιστα· ἀλλὰ καὶ ἔὰν δὲν τὸν προσκαλέσωμεν νὰ κάμῃ πρὸς Κύριον δέησιν νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, θέλομεν ἀπολεσθῆ ὀλότελα. Ταῦτα ὁ λαὸς ἀκούοντας, ἐδέοντο μετὰ δακρῶν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἡγεμὼν βλέπωντας τῶν καρπῶν τὴν ἀπώλειαν, ἐλυπάτο πῶς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τῆς βασιλείας τὰ χαράτζια· καὶ ἐρωτήσας τοὺς ἀνθρώπους, τίς ἦτον ἡ αἰτία καὶ τοὺς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ καὶ φθορὰ

τῆς εἰσοδείας αὐτῶν; ἀπεκρίθησαν, ὅτι διατί ἐδιώξαμεν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀσκητὴν ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος, μᾶς ἦλθε τοσαύτη ἀπώλεια· καὶ πάλιν ἔαν αὐτὸν δὲν προσκαλέσωμεν, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κελλίον τοῦ μᾶς ἀποστέλλει ὁ Κύριος ζημίαν καὶ θλίψιν μεγαλείτερην· λέγει τοὺς ὁ ἡγεμῶν· ὑπάγετε γοῦν οἱ πρόκριτοι μὲ ἓνα ἱερέα, καὶ δύο ἀπὸ τοὺς δούλους μου μὲ γράμμα μου, καὶ παρακαλέσατε αὐτὸν νὰ ἔλθῃ χωρὶς φόβον εἰς τὸ ὄρος νὰ κατοικήσῃ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἀπελθόντες οὖν διὰ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Ζαγορᾶν, εὗρον τὸν ὄσιον καὶ ἀσπασάμενοι αὐτὸν, τοῦ ἔδωκαν τὸ σφραγισμένον τοῦ ἡγεμόνος πιττάκιον, λέγωντας καὶ διὰ στόματος κατὰ λεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ ὄσιος ἐδίσταξε, φοβούμενος μήπως καὶ τὸν ζητοῦσι μὲ ἐπιβουλήν νὰ τὸν κακοποιήσωσιν· ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς τοῦ ᾤμοσεν ὅτι δὲν ἦτον δόλος τις ἀλλὰ ἀλήθεια, καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐφίλησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ ἡγεμόνος μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, λέγοντες· ὁ αὐθέντης μας σὲ χαιρετᾷ πολλὰ, καὶ παρακαλεῖ σε νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, νὰ εὐλογήσῃς τὸν τόπον, ὅτι δεινῶς βασανίζεται. Τότες ἔλαβε θάρρος ὁ Ἅγιος καὶ ἔστρεξε νὰ ὑπάγῃ· οἱ δὲ Ζαγοριανοὶ συναθροισθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ᾠδύροντο τὸν μισεμόν του, καὶ ἔλεγον· μὴ εἰσῆς ἡμᾶς ὀρφανούς, ἀλλὰ ἐνθυμοῦ μας εἰς τὰς εὐχὰς σου νὰ παρακαλέσῃς τὸν Κύριον διὰ λόγου μας· ὁ δὲ ὄσιος τοὺς ἔταξε νὰ τοὺς ἐπισκέπτῃ πάλιν πολλάκις πρὸς νουθεσίαν τοὺς· καὶ οὕτως ἔστρεψεν εἰς τὸ Λιτοχώρι. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἀκούσαντες τὸν ἐρχομόν του, ἐχάρησαν, καὶ συναθροισθέντες ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν· καὶ αὐτὸς ὁ ἡγεμῶν ἦλθε πεζὸς καὶ τὸν ἐχαιρέτησε, λέγωντας· χαίροις Πάτερ τίμιε, καὶ συγχώρησόν μας εἰς ὅσα σοὶ ἐπταίσαμεν, ὅτι δὲν ἤξεύραμεν πῶς εἶσαι δούλος τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀνέβα τώρα δίχως φόβον τινὰ εἰς τὸ ὄρος, κτίσε ἐκκλησίαν καὶ οἰκοδομὰς ὅσας βούλῃσαι, νὰ ἔχουν οἱ καλόγεροί σου ἀνάπαυσιν, νὰ δοξάζητε τὸν Θεὸν ἀμέριμνα. Τότε ὁ ὄσιος τοῦ εὐχαρίστησε, καὶ ἔταξε νὰ παρακαλῇ τὸν Κύριον διὰ λόγου του νὰ γένη πολύχρονος· καὶ ἔλαβεν ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐγγραφὸν νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν καὶ κελλία ὅσα βούλῃται· καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄρος, ἐκατοίκησε πρῶτον εἰς ἓνα σπήλαιον καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ μικρὰν ἐκκλησίαν, νομίζωντας, ὅτι δὲν συνάγονται ἐκεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι· ἀλλ' ὕστερα ἦλθασιν ἀναρίθμητοι, οὐχὶ πλούσιοι, ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ πένητες, καὶ ἐγίνοντο μοναχοὶ διὰ τὴν στενοχωρίαν τοὺς· τοὺς ὁποίους ὑποδέχεται ὁ ὄσιος, ὡς ὑπὸ Θεοῦ πεμπομένους, αὐτὸν μιμούμενος, λέγοντα· «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλῃς ἔξω»· καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰς χώρας ἐζήτηε βοήθειαν διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν κυβέρνησιν· καὶ οὕτως ἐσῶνοντο καὶ οἱ μοναχοὶ σωματικὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενοι, καὶ οἱ κοσμικοὶ μὲ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπου τοὺς ἔδιδαν.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἔβαινεν ὁ Ἅγιος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἤγουν νὰ σώσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, νὰ γένη στόμα Θεοῦ καθὼς αὐτὸς εἰς τὸν Ἱερεμίαν ἐδήλωσε λέγωντας· Ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου, ὡς στόμα μου ἔσται. Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἀδελφό-

θεος Ἰάκωβος· ὅτι ὁποῖος διδάξῃ ἀδελφὸν, καὶ τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς μετάνοιαν, ἅς ἤξειρῃ, ὅτι αὐτὸς θέλει σώσει καὶ τὴν ἐδικήν του ψυχὴν ἀπὸ τὸν θάνατον, νὰ ἀφανίσῃ ὅλα του τ' ἀμαρτήματα. Ταῦτα γινώσκοντας ὁ μακάριος, ἐμερίζετο εἰς τρία, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν αὐξήσιον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ εἰς τὴν τῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν· καὶ ποτὲ μὲν ὑπήγαιεν εἰς τὸ τοῦ Γολγοθᾶ σπήλαιον, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἄλλοτε εἰς τὸν Ἅγιον Λάζαρον, ἢ καὶ εἰς τὸ μέγα σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβλίζει ὕδωρ ἡδύτατον· αὐτὴν τὴν ἐπανυμίαν ἔδωκε καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶχε δὲ καὶ συνήθειαν νὰ ἀναβαίῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου δύο φοραῖς τὸν χρόνον νὰ λειτουργᾷ ὁ ἀείμνηστος, τὰς κ' Ἰουλίου, καὶ τὰς σ' Ἀυγούστου, ὅπου ἑορτάζομεν τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μεταμόρφωσιν, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον καὶ ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ ὠκοδόμησε, καὶ παγαίνουν ἕως τὴν σήμερον οἱ μοναχοὶ κάθε χρόνον, καὶ χαρμονικῶς ἑορτάζουσι. Μετὰ καιρὸν δὲ βλέπωντας ὁ ὄσιος, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἐπλήθηνον, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ τὴν πρώτην οἰκοδομήν, καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ μὲ τείχη, καὶ νὰ κτίσῃ κελλία διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀνάπαυσιν· αὐτὸς οὖν ἐβοήθη τοὺς κτίστας εἰς ταῖς βαρεαῖς ὑπηρεσίαις· ἔφερνεν εἰς τὴν κάμινον ξύλα, λίθους, καὶ εἰς ὅλα ἐσυγκοπίαζεν ὡς τοὺς ἐργάτας· καὶ δὲν ἐκουράζετο ἀπὸ τὸν πόθον ὅπου εἶχε καὶ τὴν εὐλάβειαν· καὶ ἔκτισε πολλοὺς ναοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ, τοὺς ὁποῖους διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν· καὶ μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς κόπους δὲν ἀμέλα ποσῶς τὴν ἐγκράτειαν, ὅπου οἱ ἄλλοι ἔτρωγαν πολλάκις ὀψάριον, καὶ ἔπινον διὰ τὸν κόπον νὰ δύνανται νὰ δουλεύωσι, καὶ αὐτὸς μόνον ὀπώρας ἔτρωγε καὶ ὕδωρ ἔπινεν· ἀλλ' ἅς εἰποῦμεν καὶ ὀλίγα τινὰ ἀπὸ τὰ πολλά του θαυμάσια διὰ νὰ πιστωθῆτε πόσῃ παρρησίαν εἶχε πρὸς Κύριον.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον διὰ νὰ διορθώσῃ ψυχᾶς ὁ θαυμάσιος· καὶ ὅταν ἔλειπεν ὁ ὄσιος, ἦλθεν ἕνας βοσκὸς εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ κάτω σπηλαίου, καὶ βλέπωντας, ὅτι ὁ τόπος ἦτον διὰ μάνδραν προβάτων ἐπιτήδειος, ἐσύναγε ξύλα ὁ ἀλιτήριος νὰ κτίσῃ μικρὸν οἰκητήριον· οἱ δὲ νεώτεροι μοναχοὶ τὸν ἐσυμβούλευον νὰ μὴ ἐπιχειρισθῇ εἰς τοιαύτην πρᾶξιν, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσῃ τὸν Ἅγιον· ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς ὕβρισε, καὶ ἔκαμεν εἴ τι ἐβούλετο. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν ὁ ὄσιος, καὶ ἔστειλεν ἕνα νεώτερον νὰ φέρῃ νερὸν νὰ πῶσιν· ὁ δὲ ἀνήγγειλεν αὐτῷ διὰ τὸν βοσκὸν, πῶς ἔκαμεν μάνδραν, καὶ ἐφοβᾶτο τὰ σκυλιά νὰ μὴ τὸν δαγκάσωσι. Λέγει τον ὁ ὄσιος· ὕπαγε εἰς τὴν βρύσιν, καὶ μὴ φοβᾶσαι· ὁ δὲ ἀπελθὼν, ὅταν ὑπέστρεφε, τὸν ἐδάγκασεν ἕνας σκύλος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ὄσιον ἔκλαιεν· ὅθεν εὐγῆκεν ὁ ὄσιος, καὶ μὲ πραότητα τὸν ἐσυμβούλευσε λέγωντας· διατί ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς πειράξῃς ἀνθρωπε; δὲν ἡῦρες ἀλλοῦ τόπον νὰ κάμῃς τὴν μάνδραν σου, παρὰ ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστήριόν μας, νὰ μᾶς δίδῃς ἐνόχλησιν; σύρε ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν πόιμνην σου νὰ μὴ σὲ εὐρηῇ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ βοσκὸς ὡς ἄγροικος καὶ ἄγνωστος ἀπεκρίνατο· Κανέ-

νας πειρασμὸς σὰς ἤφερεν ἐδῶ γέρων νὰ μοῦ ἐμποδίζετε τὰ πρόβατα. Λέγει τον ὁ ὁσιος· τὰ πρόβατά σου εὐρίσκουν ἀνάπαυσιν εἰς κάθε τόπον ὡς ζῶα ἀλογα· ἡμεῖς δὲ τὰ λογικὰ τοῦ Δεσπότητος πρόβατα δὲν ἔχομεν ἀλλοῦ τόπον ἀρμόδιον πρὸς Θεοῦ εὐαρέστησιν. Ταῦτα μὲν ἔλεγε πρὸς τὸν ἀσύνητον βοσκὸν ὁ ὁσιος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀνόσιος καὶ ἀνόητος τὸν ὕβρυσεν ἄσχημα καὶ ἀναίσχυντα, οὕτω λέγοντας· δὲν παγαίνω ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ ὅπου ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφηκα, ἀμὴ ἐσὺ φύγε ὅπου ἦλθες προχθὲς καὶ δὲν ἐξουσιάζεις τὸν τόπον κακὸγῆρε. Τότε ὁ ὁσιος ἀπεκρίνατο, λέγωντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅπου οἰκονομᾷ πρὸς τὸ συμφέρον μας ἅπαντα· αὐτὸς ἐὰν ἦναι θέλημά του ἐδῶ νὰ οἰκῆσω, νὰ σὲ παιδεύσῃ ἐσὲ καὶ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ καταλάβῃς τίς εἶναι ὁ Θεὸς, καὶ πῶς πρέπει νὰ τιμᾷς τοὺς δούλους του· ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς τὸ κελλίον του· ὁ δὲ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος βοσκὸς μὴ βάνωντας ποσῶς εἰς τὸν νοῦν του τὴν τοῦ δικαίου δικαίαν ἀπόφασιν, ὑπήγε νὰ βοσκῆσῃ εἰς τὴν ποδίαν τοῦ ὄρους τὰ πρόβατα· ἀλλ' (ὡ τοῦ θαύματος! ὡ τῆς ταχείας τοῦ Θεοῦ ἐκδικήσεως!) ἐξεβρίζωθη αὐτομάτως μία πέτρα ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὄρους καὶ ἐφόνευσε πολλὰ πρόβατα, καὶ πάλιν δὲν ἐκατάλαβεν ὁ ἀσύνητος, ὅτι ἡ κατάρα τοῦ ὁσίου τὸν ἐφθασε, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν εἰς ὅσα ἀφρόνως ἐλάλησεν· ἀλλὰ πάλιν ἔβοσκειν εἰς τοῦ Μοναστηρίου τὰ ὄρια· ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐψόφησαν ὅλα τὰ πρόβατα, καὶ αὐτὸς ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν καὶ ἐκείτετο εἰς τοὺς ὀρώντας ἐλεεινὸν καὶ ξένον θέαμα, καὶ μήτε νὰ φάγῃ, μήτε νὰ πῖν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔμεινεν ὡσεὶ σκιά, ἢ ὄψις ὡς τοῦ Ἀράπη ἐμαύρισε, καὶ ἐπεθύμα ἀπὸ τοὺς πόνους τὸν θάνατον. Ὁσέποτε οὖν ἐνθυμηθεὶς τοῦ ὁσίου τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνον αὐθάδειαν, ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν νὰ ἰατρευθῇ ἢ κὰν νὰ τελευτήσῃ νὰ βασανίζεται· ἐφόρτωσάν τον λοιπὸν εἰς ἓνα γαδούριον καὶ τὸν ὑπήγασαν εἰς τὸ ὄρος· τότε ἔτυχε καὶ κατέβαιναν ὁ Ἅγιος· καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς ποῦ ὑπήγαυαν, τοῦ ἀνήγγειλαν καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ ὁσιος τὸν ἐλυπήθη ὡς συμπαθῆς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ εὐλογήσας αὐτὸν, ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ εἰς τὴν μονὴν νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὰ τὰ κράνα ὅπου ἔτρωγαν οἱ καλόγεροι· καὶ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας τελείως ἰατρεύθη, καὶ ἔστρεψε περιπατῶντας εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἄλλην φορὰν ἔτυχε ὁ ὁσιος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Κίτρος εἰς ἓνα χωρίον Τουρίαν καλούμενον· οἱ δὲ χριστιανοὶ, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ προσμεῖνῃ ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐξομολογηθοῦν, καὶ ὑπήκουσεν· ἀφοῦ γοῦν ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐξωμολόγησε πολλοὺς ἦτον ἐκεῖ ἓνας ἔνυλος δαίμων τῆς χώρας πρωτόγερος, ὅστις δὲν ἐξωμολογήθη πώποτε, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τοὺς ἄλλους ἐχλεύαζε πῶς ὠμολογοῦσαν τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς ἀνθρώπον ὁμοιοπαθῆ. ὅπου δὲν δύναται νὰ τοὺς ὠφελήσῃ· ταύτας καὶ ἄλλας φλυαρίας λέγων ἐκεῖνος ὁ ἀσυνείδητος, τὸ ἔμα-

θεν ἀπό τινα ἱερέα ὁ ὄσιος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ παρακινήσῃ τὸν πρωτόγερον νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ νὰ συνομιλήσωσι· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ ὄσιος, τοῦ εἶπε πολλὰς ῥήσεις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πῶς μᾶς προστάσσει ὁ Κύριος νὰ ἐξομολογούμεσθαι ἀλλήλοις· καὶ ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς νὰ συγχωροῦσι τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὅστις καταφρονᾷ τὴν ἐξομολόγησιν κολάζεται. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ ὄσιος, ἐλπίζων νὰ τὸν φέρῃ εἰς μεταμέλειαν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀνόσιος τὸν ἐπεριγέλα καὶ ἐχλεύαζεν· ὅθεν ἰδὼν αὐτὸν ἀδιόρθωτον, εἶπε ταῦτα, τὸν μέγαν Παῦλον μιμούμενος· ἐπειδὴ διαστρέφεις τὰς εὐθείας ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ χλευάζεις τοὺς λόγους μου, καὶ τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας ταλαίπωρε, ἰδοὺ χεῖρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ὀργὴ ἀνιλεῖς ἐπὶ τὸν οἶκόν σου, διὰ νὰ ἰδοῦσι καὶ ἄλλοι νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς μετάνοιαν. Ταῦτα εἰπὼν, ὑπήγεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὄσιου, ὁ δὲ ἀνόσιος ἐκεῖνος ἔπεσε μὲ ὄλους τῆς οἰκίας αὐτοῦ εἰς ἀσθένειαν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κακῶς ἐτελεύτησαν, αὐτὸς δὲ ἐκείτετο ἐλεεινὸν θέαμα, καὶ ἐβασανίζετο δικαίως ὁ ἄδικος. Τότε τινὲς τῶν συγγενῶν τοῦ ἐμήνυσαν τοῦ Ἁγίου, παρακαλοῦντές τον νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν· ὁ μὲν οὖν ὄσιος ἐκίνησε παρευθὺς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἄρρωστον, αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐλεεινῶς ἐξέψυξεν· εἰς τοῦτο πολλὰ ἐλυπήθη ὁ Ἅγιος, πῶς δὲν τὸν ἐπρόφθασε ζωντανὸν νὰ τὸν φέρῃ εἰς μετάνοιαν. Ἄλλ' ἄς εἴπωμεν καὶ ἄλλο παρόμοιον. Παγαίνωντας ὁ ὄσις τὴν ἀνοιξίν εἰς ἓνα μέγαν χωρίον, Αἰκατερίνην καλούμενον, ὑπήντησέ τινα κοράσια μὲ νέους, ὅπου ἐτραγωδοῦσαν ἄσεμνα καὶ ἄπρεπα λόγια, μὲ τὰ ὅποια ἐπαρακινούσαν τοὺς νέους εἰς αἰσχρὰ καὶ ἀτόπους ἐπιθυμίας. Ταῦτα ἀκούων ἐλυπήθη ὁ μακάριος, καὶ λέγει ταις· Διατί λέγετε ἐσεῖς ὅπου εἰσθε παρθένας αὐτὰ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄσχημα λόγια, καὶ μολύνετε τὴν πρῆβειαν σας, καὶ παρακινᾶτε καὶ τοὺς νέους αὐτοὺς πρὸς ἀσελγείαν, καὶ δὲν ἐνθυμᾶσθε τὸν θάνατον; Ταῦτα εἰπόντος τοῦ ὄσιου, ἐσιώπησαν ὅλαις, μόνου μία ὅπου ἦτον πλέον ἀναίσχυντη ἀπεκρίθη μὲ αὐθάδειαν, λέγουσα· ἐσεῖς πορνεύετε ψευδομόναχοι, καὶ ἡμᾶς διδάσκεις ὑποκριτὰ, καὶ δὲν ὑπάγεις εἰς τὴν ὁδὸν σου; τί σέ μέλλει διὰ λόγου μας, ὅπου δὲν σοῦ συγγενεύομεν; Τότε τῆς λέγει ὁ ὄσιος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὅπου οἰκονομᾷ πρὸς τὸ συμφέρον ἅπαντα, αὐτὸς νὰ παιδεύσῃ ἀφρονεσιᾶτῃ τὴν ἀχαλίνωτον γλῶσσάν σου διὰ νὰ γένης εἰς ταῖς ἄλλαις πρὸς σωφρονισμὸν ὑπόδειγμα. Ταῦτα εἰπὼν, ὑπήγε τὸ βράδυ καὶ ἐκόνεψεν εἰς ἓνα φιλομόναχον. Ἐκείνη δὲ ἡ ταλαίπωρος πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της ἐδαιμονίσθη ἀφρίζουσα, εἰς τὴν γῆν λακτίζουσα. Οἱ γοῦν γονεῖς αὐτῆς ἐλυποῦντο, μὴ γινώσκουτες πόθεν τῆς ἦλθε τοιαύτη παιδευσίς· ἀλλὰ μία ἀπὸ ταῖς συντρόφισαῖς τις εἶπεν αὐτοῖς καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν· ὅθεν ἔδραμον μετὰ δακρύων εἰς ὄλον τὸ χωρίον, ἐρωτῶντες διὰ τὸν ἀσκητὴν εἰς ποῖον οἶκον ἐκόνεψεν· καὶ εὐρόντες αὐτὸν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας του, δεόμενοι νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἄγνωστον παῖδα ὡς ἀμνησίκακος· καὶ εὐλογήσας

αὐτήν, ἐσωφρονίσθη ψυχῇ τε καὶ σώματι· καὶ ἰαθεῖσα δὲν ὑπανδρεύθη ἀπὸ τὸν φόβον της, ἀλλὰ ἐτέλεσε τὴν ζωὴν της σώφρονα.

Ἦτόν τις μοναχὸς εἰς τὴν Βέρροϊαν ὁποῦ ἤξευρεν ὀλίγα γράμματα καὶ τυχαίνωντας ἓνα μαντικὸν βιβλίον εἰς χεῖράς του, ἀνέγνωσε διὰ δοκιμὴν ὀλίγον, ἐπικαλούμενος τοὺς δαίμονας· καὶ μίαν νύκτα κοιμώμενος, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του ἓνα γιγαντιαῖον αἰθίοπα, ἤγουν ἀράπην καὶ λέγει του· ἐπειδὴ μὲ ἐπροσκάλεσες, καὶ ἂν θέλῃς, προσκύνησόν με νὰ σοῦ κάμω τὸ ζήτημα. Ὁ δὲ μοναχὸς ἐγνωρίσας πῶς ἦτον ὁ δαίμων, εἶπεν αὐτῷ· Κύριον τὸν Θεόν μου προσκυνήσω καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσω. Τότε τοῦ ἔδωκεν ὁ δαίμων εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ θυμοῦ μέγα ράπισμα λέγωντας· ἐπειδὴ δὲν μὲ προσκυνᾷς, διατί μ' ἐκάλεσες; τότε ἀπὸ τὸν πόνον ὁ μοναχὸς ἐξύπνησε, καὶ δυνατὰ ἐφώναζε κλαίοντας· καὶ συναχθέντες τινὲς εἶδον τὴν σιαγόνα του τόσον πρησμένην καὶ μαυρισμένην, ὁποῦ ἦτο ξένον θέαμα· καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπρήσθη χειρότερα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ποσῶς δὲν ἐφαίνοντο· ὅθεν ἔστειλαν λόγον εἰς τὸν Ἅγιον νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ· καὶ βλέπωντάς τον, ἔκαμε προσευχὴν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ψάλλωντας τῆς Θεοτόκου παράκλησιν, τὸν ἔχρισε μὲ θεῖον μύρον καὶ ἰατρεύθη δοξάζων τὸν Κύριον. Γυνὴ τις χήρα, Ζωὴ ὀνόματι, εἶχε δύο παῖδας, Δημήτριον καὶ Ἀρσένιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθε δεινὴ ἀσθένεια, καὶ ἐπρήσθη τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἔγεινεν ἄχρηστον. Ἡ δὲ Ζωὴ ὡς μήτηρ περισσὰ ἐθλίβετο· λέγει της ὁ Δημήτριος, εἰάν δὲν ὑπάγω τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου ἀσκητεῖε ὁ Ἀββᾶς Διονύσιος δὲν θεραπεύεται. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὑπαγε· Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὸν Ὀσίον, καὶ εἰπόντες τὴν ὑπόθεσιν, τοὺς ὑποδέχθη ἀσμένως, καὶ ποιήσας εὐχὴν εἰς τὸν ἄρρώστον, καὶ χρίσας αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μὲ ἅγιον ἔλαιον, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔθεραπεύθη. Ὅθεν προσμείνας ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἀρέχθη τὰς τάξεις τῶν μοναχῶν ὁ Ἀρσένιος καὶ ἔβαλε γνώμην νὰ γένη καλόγηρος, καὶ συμβουλευθεὶς τὸν Δημήτριον, τὸν ἐπαρακίνησε νὰ τὸ κάμῃ τάσσωνας νὰ γένη καὶ αὐτὸς ὕστερα· λοιπὸν ἐφόρεσε τὸ ἅγιον σχῆμα ὁ Ἀρσένιος· καὶ παγαίνωντας εἰς τὸ σπήτι, τὸ ἀνήγγειλε τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὁ Δημήτριος· ἥτις ἐλυπήθη τόσον, ὁποῦ ἐθρῆναι ἀπαρηγόρητα· καὶ μία γυναῖκα τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ πληρώσῃ τὴν μάντισσαν, νὰ τὸν κάμῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον· ἔκαμε λοιπὸν τὴν κακοπραγίαν ἢ μάντισσα ἐπικαλουμένη μὲ ἐπῳδαῖς τῶν δαιμόνων τὸν ἔξαρχον· τὸν ὁποῖον ἔστειλεν εἰς τὸν Ὀλυμπον νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὴν Μοῆν τὸν Ἀρσένιον, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη ποσῶς ὁ ἀδύνατος νὰ ἴσῃβῃ κἂν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅτι ἡ θεία δύναμις ὁποῦ ἐκατοῖκα ἐκεῖ, τὸν ἐδίωκεν· ὅθεν ὑποστρέψας εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἀρσενίου κατησχυμένος καὶ ἄπρακτος, τὴν ἔσφιγγεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ἔδερνε, λέγωντας· διατί μὲ ἔστειλες εἰς τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ δὲν δύναμαι νὰ τοῦ δώσω τὴν πρέπουσαν ἀντάμειψιν. Ταῦτα λέγων ὁ δαίμων, συχνάκις αὐτὴν ἐλάκτιζε δυνατὰ καὶ τὴν ἐμάστιζεν, ἢ δὲ ἐφώναζε· καὶ συναχθέντες οἱ

γείτονες, καὶ ἐρωτῶντες τὴν αἰτίαν, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἔστειλε τὸν Δημήτριον νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἅγιον· καὶ παρευθὺς ὁποῦ ἦλθε καὶ ἔκαμεν εὐ-
 χὴν δι' αὐτὴν πρὸς Κύριον, ἱατρούθη. Ὅθεν ὑστερον ἠγάπησε τόσον τὸ σχῆμα
 τῶν μοναχῶν, ὁποῦ ἔγεινε καλογραία μὲ τὸν Δημήτριον. Ἄλλη τις γυνή, Σκεύως
 ὀνόματι, ὅπου ἦτον εἰς τὸ χωρίον Ῥάψανα, ἦτον συγκύπτουσα, καὶ ἔσκυπτε τό-
 σον ἢ κεφαλὴ της, ὁποῦ ἔφθανε ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἦτον εἰς τοὺς ὀρῶντας
 ἐλεεινὸν θέαμα, καὶ οὔτε νὰ καθήσῃ, ἢ νὰ περιπατήσῃ, ἢ νὰ σηκώσῃ ποσῶς
 ἀπάνω τὴν κεφαλὴν ἐδύνατο. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἐλυπάτο πολλὰ καὶ ἐξωδίαζεν
 εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀνωφελῶς τὰ ἀργύρια· ὅτι ἀνθρωπίνῃ δύναμις δὲν ἔφθανε νὰ
 τὴν θεραπεύσῃ, μόνον ὁ Θεὸς, ὁ πάντα δυνάμενος· ὅστις ἠκούσθη καὶ ἔτυχεν
 εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον ὁ δούλός του Διονύσιος· τὸν ὁποῖον ἐδεήθη μετὰ δακρῶν ὁ
 ἀνὴρ τῆς ἀρρώστου νὰ κοπιᾷ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ κάμῃ δι' αὐτὴν πρὸς
 Κύριον δέησιν. Ἀπελθὼν οὖν ὁ ὄσιος, προσηύξατο, καὶ ἐγγίσας τὴν δεξιὰν εἰς
 τὴν ἀρρώστον (ὦ τοῦ θαύματος!) εὐθὺς ἠγέρθη ὀρθίως. Οἱ δὲ παρόντες ὀρῶντες
 τοιοῦτον ἐξαίτιον θέαμα, ἐξίσταντο καὶ ἴσταντο, εὐχαριστοῦντες τὸν ὑπουργὸν
 ταύτης τῆς εὐποιΐας καὶ δοξάζοντες τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρά μας.

Εἰς ἄλλο χωρίον, Εἰσβόρον καλούμενον, ἦτόν τις ἀνθρωπος ἔχων θυγατέρα
 ὀχλουμένην ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος, καὶ ἐγροίκα τοὺς πόρους εἰς τὴν καρδίαν
 ὁ πατὴρ ὑπὲρ τὴν κόρην δριμύτερα· καὶ ἐδοκίμασε μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ τὴν
 ἱατρούσῃ καὶ δὲν ἐδυνήθη. Τέλος πάντων ἐνεθυμήθη τὸν ὄσιον, καὶ ἀπελθὼν
 ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, δεόμενος νὰ τὴν ἱατρούσῃ, καὶ δὲν ἐδυνήθη, λοιπὸν
 ὑπῆγεν εἰς τὴν ὀχλουμένην ὁ Ἅγιος, καὶ προσευξάμενος, ἔφυγεν εὐθὺς τὸ πονη-
 ρὸν δαιμόνιον, καθὼς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος διώκεται. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πε-
 ρισσότερα ἐτέλεσεν ὁ θεόπνευστος, τὰ ὁποῖα διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν, μόνον
 διὰ τὸ προσωρικὸν ὅπου εἶχε νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα, διὰ νὰ καταλάβετε, πῶς
 εἶχε καὶ πρῶφητικὸν χάρισμα. Ὅποταν ἦτον εἰς τὸ ὄρος τῆς Δημητριάδος ὁ
 Ἅγιος, τοῦ εἶπεν ὁ οἰκονόμος τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου, πῶς δὲν εἶχασι ρόβι
 νὰ φέγουν τὰ βόδια· ὅθεν ὑπῆγεν εἰς χωρίον Πορταραίαν καλούμενον, καὶ ἔμει-
 νεν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἱερέως· καὶ ἀφόντις ἐσύνηυχε ψυχωφελῆ καὶ χρήσιμα λό-
 για, εἶπε καὶ τοῦτο, πῶς ἐχρειάζετο ρόβι, καὶ νὰ τοῦ δανείσῃ ἕως τὴν ἀνοιξίαν· ὁ
 δὲ ἱερεὺς εἶχεν ἓνα παραβοῦτι γεμάτο, ἀμὴ ἐπροφασίσθη πῶς δὲν εἶχε, καὶ
 ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ εἰς τοὺς γείτονας· καὶ καθὼς ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν οἶκόν του ἔπε-
 σεν ὁ κάδδος ὁποῦ εἶχε τὸ ρόβι εἰς τὸ μέσα σπήτι, καὶ ἐχύθη. Ὁ δὲ ὄσιος τὸ
 ἐγνώρισεν, καὶ ἐφώνησεν αὐτὸν, οὕτω λέγωντας· Παπᾶ Γεώργιε, ὑπόστρεψε, ὅτι ὁ
 κάδδος ἔπεσε, νὰ συνάξῃς τὸ σπόριμον· ὑποστρέψας οὖν ὁ ἱερεὺς, καὶ ἰδὼν τὸν
 κάδδον, ἐθαύμασε, καὶ λέγει τὸν Ἅγιον· ἢ εὐχὴ σου πάτερ ἐφάνέρωσε τὴν
 ἀλήθειαν, ὅτι ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς δὲν ἔχω, ὡς ὀλιγόπιστος, διὰ νὰ μὴν ὑστερη-
 θῶσιν οἱ βόες μου, ἀμὴ ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἐφάνέρωσε τὸ κρυπτόμενον, ἔπαρε

ὅσον χρειάζεσαι καὶ εὐλόγησον τὸ ἐπίλοιπον νὰ φθάσῃ διὰ τὸν οἶκόν μου οὕτως οὖν ἐπορεύθη ὁ ἅγιος, καὶ ἔφθασε τὸν ἱερέα ὅσον ἀπόμεινεν. Ἀκούσατε καὶ ἕτερον.

Ὅταν ἔκτιζε τὸ Μοναστήριον, ἐπροφήτευσε, λέγωντας· μετὰ τὴν ἐμὴν τελευτὴν ἔρχεται ἓνας ἐπίσκοπος νὰ κτίσῃ πύργον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ οὕτως ἐγένετο· ὅτι ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη ὁ Ὅσιος, ὁ ἐπίσκοπος Κίτρου Σωφρόνιος ἔκτισε πύργον ἐκεῖ, ὅστις ἕως τὴν σήμερον φαίνεται· τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Γολγοθᾶ ἐπροφήτευσε, πῶς μέλλει νὰ κτισθῇ καὶ ἐκεῖ πύργος, καὶ τὸν ἔκτισεν ὁ Πλαταμῶνος ἐπίσκοπος. Ἄλλην φοράν ἡσυχάζωντας ὑποκάτω τῆς μονῆς εἰς τὸ σπήλαιον, ἦλθε μίαν νύκτα καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν τοῦ Μοναστηρίου, λέγωντας· ἀνοίξατε πατέρες νὰ κάμωμεν διὰ τὸν ἀδελφὸν Λογγίνον προσευχήν, ὅτι κινδυνεύει εἰς θάνατον· καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθεν ὁ Λογγίνος ἀπὸ τὰ βουκόλια, καὶ εἶπέ τους, ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα ὑπήγασι λησται καὶ ἔκλεψαν τὰ σκευῆ των βουκολίων καὶ τὸ ἄλογον, καὶ γυμνώσαντες τὸ σπαθὶ νὰ τὸν κόψουν, ἐφάνη τις ἄνθρωπος ἔξαφνα, καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ τὸν φονεύσουν, καὶ τὸν ἀφήκασιν. Ἄλλην φορά ἦλθασιν δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ Καρακάλλου, καὶ εἶπασιν πρὸς τὸν Ἅγιον· ἓνας μοναχὸς ράπτῃς τὴν τέχνην κακότροπος ἦλθεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκοινοβίασε, καὶ μίαν νύκτα ἐτζάκισε τὸ σκευοφυλάκιον, καὶ μᾶς ἐπήρε τὸ χρυσίον ὅπου διὰ ταῖς χρεῖαις τῆς μονῆς ἐφυλάγαμεν. Τότε ὁ Ὅσιος ἐλυπήθη τοὺς ἀδελφοὺς· καὶ ἐστέναξεν· εἶτα τοὺς ἐπαρηγόρησε λέγωντας· μείνατε ἐδῶ νὰ κάμωμεν πρὸς Κύριον δέησιν νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸν ἱερόσυλον· καὶ τὸ πρῶτ' ἀφ' οὗ ἔκαμαν μικρὰν ἀγρυπνίαν καὶ παράκλησιν, τοὺς ἐπαρηγόρησε, λέγωντας· ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν πτωχείαν σας, ἐφανερώσε τὸ ζητούμενον· λοιπὸν ὑπάγετε εἰς τὴν νῆσον Σκίαθον, καὶ ἐκεῖ εὐρήσετε τὸν κλέπτην ἐκεῖνον ἀμόναχον· καὶ μὴ τὸν ἐλέγχετε παρρησία, νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ ἀρχηγοὶ των κρατούντων νὰ πάρουν τὰ χρήματα· ἀλλὰ συντύχετέτου μὲ καλὸν τρόπον, μὲ πραότητα, νὰ τὰ λάβητε. Οὕτω γοῦν ἐποίησαν, καὶ λαβόντες τὰ χρήματα, ὑπέστρεψαν εἰς τὸ Μοναστήριον. Καθήμενός ποτε εἰς τὴν μονὴν τῆς Ζαγοράς ὁ Ὅσιος, καὶ συνομιλῶν μὲ τοὺς ἀδελφοὺς, εἶπε πρὸς τινὰς ἀπὸ τούτους· ὑπάγετε ἔξω εἰς τὸν δρόμον, νὰ μὴν ἀφήσητε τὸν ἄνθρωπον ὅπου ἔρχεται νὰ σέβῃ εἰς τὸ Μοναστήριον. ὅτι διὰ νὰ μᾶς βλάβῃ ἔρχεται. Ἀπελθόντες δέ, εὔρον ἓνα κακότροπον ὅπου ἦρχετο νὰ ἐξυβρίσῃ τὸν Ἅγιον, καὶ δὲν τὸν ἀφήκασιν νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὑπέστρεψεν ἄπρακτος, καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς ἐπρόσπεσεν εἰς τὸν Ἅγιον ζητῶν συγχώρησιν, καὶ μετανοήσας τὰ πρότερα ἁμαρτήματα, ἐδιωρθώθη ὡς ἔπρεπεν. Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν Γολγοθᾶ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καθεζόμενος, εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς δύο μοναχοὶ· καὶ λαβὼν χάρτην, ἰστόρησε τὰς μωρφὰς αὐτῶν, ὅτι ἤξευρε τὴν ζωγραφικὴν ἐπιτηδεῖα· καὶ τὸν μὲν ἓνα ἐζωγράφησε μὲ τὰ γένεια, τὸν δὲ ἕτερον νεώτερον, καὶ τὴν ἄλ-

λην ἡμέραν ἦλθασι, καὶ ὁ πρῶτος ὁποῦ εἶχε γένεια ἦτο διάκονος, τὴν κλήσιν Ἰάκωβος, ὅστις ἔμεινε καὶ ἐτελεύτησεν εἰς τὸ Μοναστήριον· ὁ δὲ νεώτερος καὶ αὐτὸς διάκονος, Ἡλίας καλούμενος, ἔγεινεν ἡγούμενος, ἔπειτα καὶ Πλαταμῶνος Ἐπίσκοπος.

Μία χήρα γραία ἦτον ἄρρωστος καὶ ἐμήνυσε τοῦ ὀσίου νὰ τὴν κάμη καλογοιρευθῆς, πρὶν ἀποθάνῃ· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβᾶσαι διὰ θάνατον, ὅτι ἀφ' οὗ καλογοιρευθῆς, μέλλει νὰ ζήσης ἀκόμη χρόνους ιβ'. καὶ οὕτως ἐγένετο, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ θεόπνευστος. Ἄλλη γυνὴ εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ὅστις ἔγεινε καλόγηρος εἰς τὸν Ὀλυμπον· ἔπειτα ὑπῆγε νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα του, ἣτις ἄρπασεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του θυμωμένη τὸ καλυμμαύχιον, καὶ ῥήξασα τοῦτο, τὸν ἔνδυσσε κοσμικὰ, καὶ τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸν οἶκόν της. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας παγαίνωντας εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὁ ἅγιος, καὶ παγαίνουσα εἰς αὐτὸν ἡ γυνὴ, ἐσήμωσε νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι του· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, μὲ ὄλον ὁποῦ δὲν τὴν εἶδεν ἄλλην φορὴν· μὴ μὲν ἐγγίξῃς ἀθλία, ὁποῦ κατεπάτησες τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ θαρραίεις νὰ ἔχῃς τὸν βοηθὸν εἰς τὸ γῆράς σου· ἀλλὰ οὐαί σου, ὅτι αὐτὸ ἀποθαίνει αὐριον κακὸν θάνατον, σὺ δὲ νὰ ἀπολαύσῃς τὴν τιμωρίαν τῆς ἀφροσύνης σου· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐγκρεμνίσθη ἀπὸ δένδρον ὑψηλὸν ὁ υἱὸς αὐτῆς καὶ ἐξέψυξε, καθὼς ὁ ὀσιος ἐπροφήτευσεν. Ἄλλη τις γυνὴ γερόντισσα ἀπὸ ἓνα χωρίον τοῦ Πλαταμῶνος, Αἰγάνη καλούμενον, ὑπαντήσασα τὸν ἅγιον εἶπεν αὐτῷ· δὲν δύναμαι πλέον νὰ δουλεύσω, καὶ παρακαλῶ τὸν Κύριον νὰ μὲ ἀναπαύσῃ. Ὁ δὲ ἀπεκρίτατο· μὴ λυπᾶσαι δι' αὐτὸ, ὅτι σήμερον ἀποθαίνεις, καὶ λάβε αὐτὰ τὰ τρία ἀργύρια νὰ πληρώσῃς τοὺς ἱερεῖς νὰ σὲ θάψουσιν· οὕτως εἶπε καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα ἡ γραία ἠσθένησε, καὶ ἐσυνάχθησαν ἡ γειτόνισσαι. Ἡ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὰς τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὸν ὀσιον· καὶ ταῦτα λέγουσα, κατὰ τὴν τοῦ ὀσίου προφητείαν ἐξέψυξεν.

Ἄλλὰ τί νὰ διηγοῦμαι ἓνα καθ' ἓνα τὰ τούτου τερατουργήματα, ὁποῦ ὑπερβαίνουν ψάμμον θαλάσσιον, καὶ ἄστρον οὐράνια; πολλοῖς τὰ μέλλοντα προεφήτευσεν, καὶ πολλὰς ἀτέκνους, εὐτέκνους μὲ τὴν προσευχὴν του ἐποίησε· πολλοὺς πρὸς ψυχικὴν τους σωτηρίαν ὠδήγησε μὲ ταῖς διδαχαῖς καὶ νουθεσίαις του· καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν ὑπέμεινε καὶ κινδύνους, ὡς ὁ μακάριος Παῦλος, ἐν γῆ, ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἀπὸ τοὺς μισοχρίστους καὶ ἄφρονας· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅλα ὁ Κύριος τὸν ἐφύλαξε σῶων καὶ ἄβλαβον. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς σάρκα ἐφόρει, καὶ ἔμελλε νὰ τελευτήσῃ ὡς ἄνθρωπος, ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς αὐτοῦ μεταστάσεως, καὶ ἀκούσατε. Καθὼς εὕρισκετο εἰς τὸ ὄρος τῆς Δημητριάδος μὲ τὸν καθηγούμενον τῆς μονῆς ἐκείνης Παρθένιον, καθὼς ἀνέγνωσαν οἱ ἀδελφοὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ στέκη εἰς τοὺς πόδας ὁ ὀσιος, ἐκάθησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον, καὶ οἱ ἄλλοι ἔψαλλον· ἦτον δὲ τότε Ἰανουάριος, καὶ δὲν εἶχεν ἱμάτια νὰ ἀπανεμίζουν τὴν ψύχραν, κα-

θῶς φοροῦσιν οἱ φιλόσαρκοι, ἀλλὰ μόνον ἓνα πενιχρὸν καὶ ἄχρηστον. Ἄφου γοῦν ἀνέγνωσαν τὸ μεσονύκτιον, ὑπήγεν ὁ ἱερεὺς καὶ τὸν ἐτράβηξε νὰ ἐξυπνήσῃ θαρρῶντας ὅτι ἀπεκοιμήθη ὁ Ἅγιος· αὐτὸς ἔβλεπεν ὄρασιν, καὶ ἐκοίτετο μὲν ἀκίνητος ὡς λίθος ἀναίσθητος, ἀμὴ ὀλίγον ἀνέπνεεν· καὶ μετὰ ὥραν πολλὴν ἐφώναξε λέγωντας· Δόξα σοι Χριστέ βασιλεῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι εὐχαριστῶ σοι Παναγία Δέσποινα ὅπου μὲ ὑπήκουσες. Οἱ δὲ μοναχοὶ τὸν ἠρώτων, τί ἔπαθεν; ὅστις εἶπεν αὐτοῖς· καθὼς ἐκάθουμουν, ἐχώρισεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ σώματος, καὶ τότε ἄρχισα νὰ φωνάζω, λέγωντας· Παναγία Δέσποινα καθὼς μοῦ ἤκουες, παρακαλῶ σε καὶ τώρα ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ ἀνάστησόν με νὰ μετανοήσω τὰς ἀμαρτίας μου· καὶ οὕτω μὲ ἐπήκουσεν ἡ Κυρία μου. Λοιπὸν ὑπάγετέ με εἰς τὸν Ὀλυμπον διὰ νὰ τελειώσω ἐκεῖ τὸ τῆς ζωῆς μου ὑπόλοιπον, νὰ παραγγείλω καὶ τοὺς πατέρας πῶς νὰ διάγουσι· καὶ ἀπερχόμενος ἀπεχαιρέτα τοὺς ἀδελφούς, οὕτω λέγωντας· ἤξεύρετε ἀδελφοὶ κατὰ Θεὸν, πατέρες καὶ τέκνα μου, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς τελευτῆς μου ἔφθασε, καθὼς ὁ Θεὸς μὲ ἐπληροφόρησε· λοιπὸν παραγγέλλω σας νὰ μὴν ἀμελᾶτε τὴν ψυχὴν σας, ἀλλὰ νὰ μετανοήτε τὰ ἀμαρτήματα, ἕως καιρὸν ἔχετε, διὰ νὰ λυτρωθῆτε τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως καὶ νὰ ἀξιωθῆτε τῆς αἰωνίου ἀγαλλιίσεως. Οἱ μὲν οὖν ταῦτα ἀκούσαντες ἐθρηνοῦσαν τὴν τούτου ὑστέρησιν· αὐτὸς δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ δὲν ὑπήγεν εἰς τὸ κοινόβιον, ἀλλὰ εἰς τὸ κελλίον τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τὸ ἀσύγχυστον· καὶ συναχθέντες ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἡγουμένου οἱ πρόκριτοι, εἶπεν αὐτοῖς· γινώσχετε ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας χωρίζομαι ἀπὸ λόγου σας· καὶ παραγγέλλω σας νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅτι ὅλα τὰ πρόσκαιρα παρέρχονται ὡσεὶ ὄνειρος· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ πάντα κατεφρόνησα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου μου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἔκλαιον· ὁ δὲ παρηγορήσας αὐτοὺς μὲ ἐκεῖνα τὰ μελίρρυτα λόγια, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ Μοναστήριον, κρατήσας μόνον δύο ὅπου ἦσαν πλέον δόκιμοι· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ὅπου εἶναι τόπος ἡσυχαστικώτερος, καὶ ἐκεῖ ἀνέγνωθε τοὺς ὕμνους τοῦ ὁσίου Θεοκαρᾶ· ἀνέγνωθε νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅτι ἦτο φιλομαθὴς καὶ πολυμαθής· ἔκαμεν οὖν ἐκεῖ κάμποσας ἡμέρας, καὶ μήτε στρῶμα εἶχε, μήτε πῦρ, μήτε ἄλλην παράκλησιν σώματος, ὅπου ἦτο χειμῶν ψυχρότατος καὶ ἐχιόνιζεν, ὅθεν ἠσθένησε. Τότε τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κοινόβιον νὰ τὸν ἐπιμεληθῶσιν ὡς ἔπρεπεν· ὅθεν διὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσῃ, ἐσυγκατέβη καὶ ἐκατέβη εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἑκατοῖκα πρὸ τοῦ νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον.

Οἱ δὲ μοναχοὶ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἠρώτων λέγοντες· ἡ διαθήκη καὶ παραγγελία ὅπου μᾶς ἄφησες εἶναι εἰς τινα μέρη ἐπιβαρῆς εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ δυσπαράδεκτος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ὅσα εἶναι καλὰ καὶ εὐλογα φυλάξτε, τὰ δὲ βαρῆα ἀφέιτε· πλὴν τοῦτο σᾶς παραγγέλλω· κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἀγίου Ὁρους πορεύεσθε, καὶ ἀγωνίζεσθε, καὶ ὁ Κύριος νὰ σᾶς κυβερνήσῃ ἀντὶς ἐμοῦ· ἔχετε ἀγάπην, ὑπομονὴν καὶ ταπεινώσιν· τὴν ξεντείαν ἀσπάσασθε, τὴν σιωπὴν

καὶ προσευχὴν, καὶ τὰς νηστείας ὅπου οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐπαρέδωσαν ἀγογγύστως φυλάγετε· μάλιστα καὶ περισσοτέρας ὅσας δύνασθε· μὴ εἶναι τινὰς σας ἀνυπότακτος καὶ δαιμονόρρυθμος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἰδιόρρυθμος, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα χειρότερον· ὅτι ὅποιος κοινοβιάτης ἔχει ἀργύρια, ἢ καὶ ἱμάτια ἀπὸ τοὺς ἄλλους περισσότερα, δὲν ἀξιῶνεται τῆς οὐρανίου ἀγαλλιάσεως· ἐὰν οὖν εὗρεθῆ τις τοιοῦτος, ἅς τὸν διώχουν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ὡς ψωριάρικον πρόβατον, διὰ νὰ μὴ μολυνθῶσιν ἀπὸ τὴν λύμην αὐτοῦ τὰ ἐπίλοιπα· ἐξομολογεῖσθε συχνάκις τοὺς λογισμοὺς σας, διὰ νὰ μὴ ἐμφωλεύουν εἰς τὰς ψυχὰς σας οἱ δαίμονες· ἐὰν συνέβη νὰ σκανδαλισθῶσί τινες, ἅς κάμουν διαλλαγὴν πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος καθὼς προστάσσει ὁ Κύριος· ἅς κάμουν ὅλοι ἐργόχειρον, κάθε ἕνας εἴ τι ἠξέυρει καὶ δύναται, καὶ ὅστις δύναται καὶ δὲν δουλεύει, μὴ τρώγει, κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον· καὶ ὅστις θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ἅς τὸ λέγει τοῦ ἡγουμένου πρότερον νὰ λαμβάνῃ συγχώρησιν· εἰ δὲ καὶ φύγῃ ἀπόκρυφα, ἅς εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ ἀμάρτημα, καὶ ἐγὼ ἀθῶος τῆς ἀπωλείας του· οἱ νεώτεροι ἅς ὑποτάσσονται εἰς τοὺς γέροντας, καὶ αὐτοὶ πάλιν ἅς τοὺς νουθετοῦσιν μὲ ἔργα καλὰ καὶ ψυχωφελῆ λόγια· τὸν ἀσθενῆ ἐπιμελεῖσθε ὡς μέλος σας· μὴ ἔχη τις φιλίαν μὲ νεώτερον, μήτε νὰ πηγαίῃ ὁ ἕνας εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἄλλου, νὰ μὴ γίνεταί εἰς τοὺς ἄλλους πρόσκομμα· ἔχετε κατὰ Θεὸν ἀγάπην ἀλλήλων σας· καὶ ἐὰν οὕτω πολιτευθῆτε, ἀξιῶνεσθε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, νὰ συνευφραίνεσθε πάντοτε μὲ τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ τοὺς ἁγίους ἅπαντας· καὶ ἐὰν εὖρω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν παρρησίαν, θέλω παρακαλεῖ διὰ λόγου σας πάντοτε· Ἔχετε δὲ καὶ τοῦτο καλὸν σημάδι, πῶς ὁ Θεὸς ὑποδέχθη τοὺς κόπους μου, ἐὰν αὐξηθῶσι τὰ Μοναστήρια, ὅπου μὲ πολλοὺς κόπους καὶ ἰδρώτας ἔκτισα, καὶ τοσοῦτον ἐβασανίσθηκα. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Μακάριος, ἔκαμεν εὐχὴν δι' αὐτοὺς πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ Μοναστήριον· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας παλαιάσας μὲ τὴν ἀσθένειαν, καὶ τότε εἰς τὰς κγ' τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ θεόπνευστος· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐντίμως καὶ σεβασμῶς ἐνταφίασαν εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἔκτισε μὲ τὰ χεῖρά του αὐτὸς ὁ μακάριος· ὕστερον μετὰ χρόνους τινὰς ἔσκαψαν τὸν τάφον, καὶ ἰδόντες τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, εὐωδίαζε περισσότερα ἀπὸ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ ἕως τὴν σήμερον εὐωδίαζει θαυμασιώτατα, ὅπου εἶναι μόνον τὰ κόκκαλα, καὶ πολλὰς θαυματουργίας ἐτέλεσεν εἰς ὅσους τὸν ἐπικαλεσθῶν μετὰ πίστεως, εἰς δόξαν τοῦ ἐνδοξαζομένου Θεοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· Ἀμήν.

Σὺ τῇ τραπέζῃ προσηνέχθης, τοῦ Θεοῦ καθάπερ ἄρτος ἐν τῇ μάκτρα, φυραθεὶς καθαρῶς, ἀσκήσεως τῆς θείας, διὸ χοροῖς ἠρίθμησαι τῶν ὁσίων εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας Λόγον τὸν ἀχρόνως, προεκλάμψαντα, γαστρὸς ἐκ τῆς πατρώας, τὴν βροτείαν μορφήν, ἀρρέυστως προσλαβόντα, ἐκ σοῦ Παρθένε ἄχραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ Καμίνῳ.

Οἴηρος τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, τοῦ βίου ἐδείχθης Παναμώμητε, τούτοις ἀνατείλασα, Ἥλιον τὸν ἄδυτον, ψυχὰς καταφωτίζοντα, φάλλειν ἐγείραντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τένος βροτῶν σου τῇ γεννήσει, τῆς πρώην κατάρας Παναμώμητε, λυτρωθὲν ἐκάστοτε, χαῖρε ἀνακράζει σοι, ἡ τὸν Θεὸν κηύσασα τοῖς πίστει μέλπουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἴλος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ Λόγος, τῶν ἄνω οὐδόλως χωριζόμενος, Μητὲρ ἀπειρόγαμε, μόνη παντευλόγητε, εἰ καὶ βροτοῖς ὠμίλησε βροτὸς γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ὡς σὺ προέφης ἀπὸ θρόνων, καθεῖλε δυνάστας Παναμώμητε, ταπεινούς τε ὑψωσεν, ἀγαθῶν ἐνέπλησε, πεινῶντας ὡς φιλόανθρωπος, ὁ τὴν σὴν ἄχραντον, οἰκῆσαι βουληθεὶς Κόρη μήτραν, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Οἴλος ἐφεπόμενος τοῖς τρόποις τῶν πάλαι Πατέρων Διονύσιε ἤλειφας ἐλαίῳ γὰρ, πάθη τὰ δυσίατα· οὕτω καὶ τὸν Ἀρσένιον, τὸν βεβροιαῖόν ποτε, ἀπήλλαξας ταχέως τῆς νόσου, τῆς θανατηφόρου, τῷ λόγῳ παραδόξως.

Συγκύπτουσιν πάθει τὴν Σκεῦαν, ἀνώρθωσαν μάκαρ σαῖς δεήσεσι τὸν Χριστὸν μιμούμενος, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, τοὺς πάσαν

τὴν ὑψήλιον θαύμασι σώσαντας, καὶ Κύριον κατέπεισας κράζειν, καὶ Θεὸν τῶν ὅλων ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ μὲν τὸ σκότος δραπετεύει, καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας φυγαδεύεται, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, Πάτερ τὰ μισάνθρωπα, τὴν παρουσίαν ἔφευγον, τὴν σὴν ὡς τάχιστα, καὶ ἅπαντες ἐώρων σε τιμῶντος Θεοῦ τὸν ἴδιον ἰκέτην.

Θεοτοκίον.

Οἰδημιουργήσας πάντα Λόγος, καὶ λόγῳ σοφῇ προνοίᾳ διεξάγων νῦν, μόνῳ τῷ βουλήματι, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον δεδημιούργηται, ἐκ σοῦ καὶ σάρξ ἐώραθη Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, δι' ἄκραν εὐσπλαγγίαν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Θεοφόρε, ἐποπτεύεις, τρανῶς τὴν Παναγίαν, καὶ τριφεγγῆ Τριάδα τὴν ἀμέριστον, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ πέτρας, ὀπὴν ἐστῶς κατεῖδεν, ὁ θεόπτης, τὸν Κύριον τῆς δόξης, σὺ δ' ἐν τῷ πόλῳ ἄρτι καθαρώτερον, τοῦτον ἐποπτεύεις, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς ἐκλάμψαν, ἐν τῇ καθαρωτάτῃ σου καρδίᾳ, γενναῖον πρὸς ἀγῶνας, εἰργάσατό σε Πάτερ Διονύσιε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἰ ἀμήτωρ, ὑπάρχων πρὸ αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων, ἀπάτωρ ἐγεγόνει, ἐκ σῆς νηδύος σάρκα προσλαβόμενος, ἄχραντε Παρθένε, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἄπαις γηγενής.

Αὔγασον ὑμῶν, ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Κόρη θεόνυμφε, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, αὐγὴν τεκοῦσα καὶ τοῖς καθεύδουσιν ἐν σκότει ὡς ἀστράψασα φῶς τὸ αἰδίον, ὅπως τρίβους, θείας βηματίζοντες οὐρανῶν βασιλείας τευξώμεθα.

Μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν σε Κύριος ἀγνὴν εὐράμενος, ὥκησεν ἐν μήτρᾳ σου· διὸ γυναῖων τῶν πρὶν ὑπέρκεισαι· εἰ γὰρ κάκεινα ἴσχου-

Ψελλίζοντας ἐκ στόματος τὴν ὥδην, δεδεγμένος ἀντάμειψιν δίδου μοι, ὡσπερ Χριστὸς, πάλαι τὰ τῆς χήρας δύο λεπτά, προθύμως διεδέξατο, ἔχων παρῶρησίαν ὡς ἀγαθῶν, ἀπείρων κληρονόμος· μεθέξεως τῆς θείας, καταξιούμενος ἐκάστοτε.

Ως ἄσαρκος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, στερηφόρος παρίστασαι Ὅσιε, τῷ λυτρωτῇ· ὅθεν τοῖς τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν, καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ἴλεον ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, ἀεὶ χειμαζόμενοις, οἰκτεῖραι καὶ τῆς θείας, ἐπιτυχεῖν μακαριότητος.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε οἱ διὰ σοῦ, τῆς ἀρχαίας ῥυσθέντες κακώσεως καὶ τὴν φωνὴν, πάντες σοὶ βοῶμεν τοῦ Γαβριήλ· χαῖρε Θεοῦ λοχεύτρια, χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψαντα ἀχρόνωσ. Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, ὃν ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεφάνη ὁ Σωτῆρ.

Παριστάμενος φωτὶ, τῷ θείῳ Διονύσιε, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, θεούμενος ὡς ἀληθῶς· καὶ γὰρ ἔστης πλησίον, ὡς θέσει Θεὸς τῇ φύσει.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τοῖς μὲν πιστοῖς τὸ σὸν σῶμα, πρὸς ἴασιν ἐπεδόθη, ἡ δὲ ψυχὴ ἐν θαλάμοις, περιπολεῖ οὐρανόν· διὸ τιμῶμέν σε πάντες, οἱ σχόντες σε Ποιμενάρχην.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

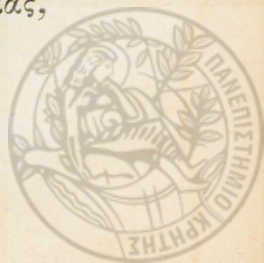
Σώματωθέντα τὸν Λόγον, ἐκύησας ἀπορρήτως, πείραν ἀνδρὸς μὴ εἰδυῖα, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει παντοίων, ἡμᾶς κινδύνων ῥυσθῆναι.

Εἰς τοὺς Αἴνους μὲν ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οβίος σου Πάτερ ἱερός, ὦφθη ἐκ νεότητος, ταῖς ἀρεταῖς ἀστραπτόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, ὅθεν ταῖς εὐχαῖς σου, γυναῖκας θεόφρονας, γανίμους καὶ εὐτέκνους ἀπέδειξας, νῦν δὲ θεσπέσιε, καὶ ἡμᾶς ἐνθέοις πράξειςιν, εὐτεκνοῦντας πρὸς Θεὸν ἰκέτευε.

Τὸ πάλαι θρυλλούμενον πολλοῖς, ὄρος ἀτοπήμασιν, Ὀλύμπου ὦ Διονύσιε, νῦν δὲ πανσέβαστον, οἶκον τῆς Τριάδος, τῆς σεπτῆς τετέλεκας,

Δόξα, Ἦχος β'.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦσι τὸν Σωτῆρα, σήμερον οὐράνια τάγματα τῶν ὁσίων Πατέρων, ἐν τῇ μνήμῃ Διονυσίου ἀγάλλονται, ἡ δὲ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται· οἱ νόες τὸν ὕμνον ἐξάδουσι, καὶ ἡ κτίσις ἐορτάζει χορεύουσα· ἡμεῖς δὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶμεν· Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς φωστῆρα ἀναδείξαντι τοιοῦτον.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦμέν σε Παρθένε· σήμερον κροτοῦντες ἐν ἄσμασί σε γεραίρομεν Κόρη, τὸν γὰρ κτίστην τῶν ἀπάντων γεγέννηκας, καὶ ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας ἐλύτρωσας· διό σε συμφώνως δοξάζοντες, καὶ τὸ χαῖρε προσφωνοῦντες ἐκάστοτε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐκβοῶμεν· Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην εὐδοκήσαντι γενέσθαι.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΘΑΥΜΙΩ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ Κύριε εἰσάκουσον.

Θεὸς Κύριος. Ἦχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, Σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα καὶ στήριγμα ἔχομεν.

Δόξα.

Τῷ ἰατρῷ τῶν ἀλγεινῶν νῦν προσδράμωμεν, οἱ ἀσθενεῖαις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, βεβαρυμένοι κράζοντες αὐτῷ ἐκτενωῶς· Πάτερ Διονύσιε, τῷ Θεῷ τῶν σῶν δούλων, τῶν ἀνευφημούντων Σε, ἐκ ψυχῆς Θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε πολλῶν νόσων ῥυσθῆναι ταῖς σαῖς παρακλήσεσι.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστατο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Κανὼν ἤχος πλ. δ'. Ὠδὴ Α'. Ὁ εἰρμός. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀλγεινοῖς, κυκλούμενος Πάτερ, τοῖς λειψάνοις σου τοῖς σεπτοῖς, προσπίπτω βοήθειαν καὶ ῥῶσιν ἐπιζητῶν ἣν παράσχου μοι τάχιστα.

Εἴν κλίνῃ κατάκειμαι ἀσθενῶν, καὶ πύλας τοῦ Ἄδου προσεπέλασα ἀθυμῶν, Πάτερ Διονύσιε πρεσβεῖαις, ταῖς σαῖς κακῶν με παντοίων ἀπάλλαξον.

Δόξα.

Γλέωσαι Πάτερ τὸν εὐμενῆ, Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἐλεῆσαι με καὶ δεινῆς ἐπιρρείας μάκαρ, ῥύσασθαί με τὸν προσφυγόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπη Σου.

Καὶ νῦν.

Κλύδωνι συνέχομαι πειρασμῶν, ἀλλ' ἡ τετοκυῖα τὸν λιμένα τὸν γαληνόν, πρᾶϊνον τὸν σάλον καὶ πρὸς ὄρμον τῆς μετανοίας, ἀγνή με καθόρμησον.

Ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαις σου Πάτερ, τῶν συμφορῶν ῥύσαι με, καὶ τῆς κατεχούσης με νόσου ἀπάλλαξον, καὶ γὰρ πανεύφημε, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω, δωρεὰν νοσήματα ἰᾶσθαι δεινά.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Διονύσιε Πάτερ, τὴν ψυχικὴν πύρωσιν, καὶ τὴν τῆς σαρκὸς ἀρρώστIAN μου ἐξιάσασθαι, καθικετεύω σε τὸν ἀσθενείας τοῦ κόσμου, ὀλικῶς ποθήσαντα Χριστὸν ἀράμενον.

Δόξα.

Χαλεπῶς με νοσοῦντα τοῖς ψυχικοῖς πάθεσι, καὶ τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας σῶμα τρυχόμενον, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις, σῶσον Διονύσιε, ὅπως γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν.

Ωράθης ὡς νύμφη παρθενικοῖς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένε Μη-
τερ ἀνύμφευτε, πάσης οὖν νόσου με νῦν ἐλευθέρωσον Κόρη, ὡς
Λυτρωτὴν τέξασα τῶν νόσων Πάναγνε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ
Θεὸν εἰς Σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἀρρήκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

ᾠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸ ἄστατον, καὶ δεινὸν κλυδώνιον ἐκταράττει με,
ἀλλὰ σὺ Πάτερ πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, τοῦτο ἀταπράυνον.

Α'πολαύοντες πάντοτε τῆς σῆς βοηθείας ὦ Διονύσιε, εὐχαρίστως
εὐφημοῦμέν Σε, οἱ τῷ σῷ τεμένι καταφεύγοντες.

Δόξα.

Ε'ν ὀδύνῃ καρδίας μου, τὸν ἐμὸν προστάτην σὲ τὸν θερμότατον,
δυσωπῶ μὴ καταλείπης με, ἐχθρὸν ἐπηρείαις ἀπολλύμενον.

Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις σου Δέσποινα, τῶν ἀλλεπαλλήλων δεινῶν με λύ-
τρῶσαι, καὶ ποιεῖν με τὰ προστάγματα, τοῦ Υἱοῦ σου Κόρη
ἐνδυνάμωσον.

ᾠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ε'μπλησον ἡμῶν τὰς καρδίας τοῦ ἐλέους σου, Τριάς Ἁγία σου θε-
ράπωντος, Διονυσίου, ταῖς θείαις δεήσεσι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις Διονύσιε, τῶν τῆς ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ἀρρώστημάτων ὅπως εὐφημῶμέν σε.

Γᾶσαι ψυχῶν καὶ σωμάτων τὴν ἀσθένειαν, ὅσιε Πάτερ Διονύσιε, τῶν νῦν προσκυνούντων τὴν σωρὸν τὴν τῶν λειψάνων σου.

Λύσον τὰς σειράς, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, σὺ γὰρ Χριστὸν ἡμῖν ἐκύησας, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ῥοδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θανάτου φθοροποιῦ ἀπάλλαξον, λοιμικῶ ὦ Διονύσιε Πάτερ, τοὺς τῆ σωρῶ σῶν λειψάνων ἐν πίστει νῦν προσφοιτῶντας καὶ ῥῦσαι πρεσβείαις σου, ἐξ ἄλλων νόσων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν χαλεπῶν περιστάσεων.

Ως ὄπλον τῆς σωτηρίας ἔχοντες, Διονύσιε, τὴν σεπτὴν σου πρεσβείαν, ἐν πειρασμοῖς ἐκλυτρούμεθα τάχει, τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν σοὶ τὴν χάριν δαψιλῶς, παρασχόντα διώκειν νοσήματα.

Δόξα.

Συνεῖναί σοι τὸν πολλά σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Πάτερ σὲ δυσωπῶ τὸν θερμόν μοι προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοι ὦ Διονύσιε, γενήθητί μοι βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Καὶ νῦν.

Εἴν κλίνη τῆς ῥαθυμίας πάντοτε κατακείμενος, πανύμνητε Κόρη, ἀντιβολῶ ἀπ' ἐμοῦ τὴν σεπτὴν σου, μὴ ἀντανέλης ἀντίληψιν Ἄχραντε· ἀλλ' οἰκτειρόν με συμπαθῶς, καὶ δεινῶν νοσημάτων ἀπάλλαξον.

Επίβλεψον τῶν ἱκετῶν σου, Διονύσιε μάκαρ, ἐπὶ τὴν δεινὴν καὶ χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι πρὸς Θεὸν σαῖς πρεσβείαις.

Αἴχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Κοντάκιον. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν ἀεὶ οἱ πίστει καταφεύγοντες, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Διονύσιε Πάτερ πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσον ἡμᾶς ταῖς θεαῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι· δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὕρησετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

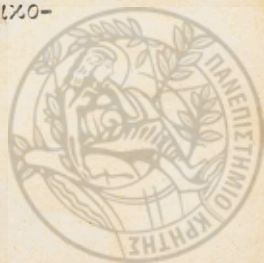
Δόξα ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. **Πρὸς τὸ Ὅλην ἀποθέμενοι.**

Οἴλας Διονύσιε, εἰς σὲ κινῶ τὰς ἐλπίδας, τὰς τῆς σωτηρίας μου καὶ θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν ἱκετεύω σε, πρὸς Θεὸν ποιήσον, ἰκεσίαν μάκαρ, τῶν πταισμάτων λύσιν δοῦναί μοι, καὶ ἀγαλλίασιν ψυχικὴν καὶ βίου διόρθωσιν· καὶ γὰρ σὲ πρὸς τὸν Κύριον, πρεσβευτὴν θερμώτατον κέκτημαι, ἔχεις καὶ γὰρ Πάτερ, ἰσχὺν πρὸς τὸ πρεσβεῦειν ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε ἀξιωμακάριστε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, ὕψωσον κέρας χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμάτων, τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων, τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Νικο-

λάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἰκετεύομέν σε πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Τὸ Κύριε ἐλέησον β'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλάνθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἀρχηγὸς σὺ ὑπάρχεις Θεὸς φιλάνθρωπε, πιστῶν τῆς σωτηρίας, ἀνάδειξον μεσίτην τὸν κλεινὸν Διονύσιον, καὶ ἰατῆρα παθῶν, διὸ σὲ εὐλογοῦμεν.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους σὺ ὑπάρχεις Χριστέ μου εὐσπλαγγε, ἐλέησον πρεσβείαις, σεπτοῦ Διονυσίου, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Θησαυρὸς ἰαμάτων, καὶ πηγὴ τῶν θαυμάτων ἡ θεία πέφυκε Κάρα τοῦ θεοφόρου στεφάνου Διονυσίου, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς, εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Σωμάτων ἰατῆρα καὶ ψυχῶν τὸν σωτῆρα κόσμου Θεόνυμφε, Χριστὸν ἀποτεκοῦσα, διάσωσον τοὺς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσιόντας τῇ σεβασμῷ σου Κάρα, ἐκ παντοίων λύτρωσαι κινδύνων, νόσων τε ποικίλων Διονύσιε Πάτερ.

Τὰς ἀσθενείας τῶν ἐν τῷ σῷ προσιόντων, νῦν τεμένει Πάτερ ἰατρεύεις ὅθεν ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τῶν ἰαμάτων θεία πηγὴ ἡ σωρὸς τῶν λειψάνων σου Πάτερ ἀνεδείχθη, πᾶσι τοῖς τιμῶσι πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Τῶν ἀλγεινῶν τῶν σωματικῶν λύτρωσαί με, ὡς τεκοῦσα τῶν πάντων Δεσπότην, τὸν τὰς ἀσθενείας ἀράμενον τοῦ κόσμου.

ᾠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Λιμὴν τῆς σωτηρίας, πέλει ὁ ναὸς σου, καταφυγὴ καὶ βεβαία ἀντίληψις, ὦ Διονύσιε πάτερ τοῖς καταφεύγουσι.

Χαρᾶς αἰωνιζούσης, Πάτερ σὺν ἀγγέλοις, ἐπαπολαύων νυνὶ διασκέδασον, τὴν ἀθυμίαν τῶν νόσων ἡμῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Μεσίτην καὶ προστάτην, σὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα ὦ Διονύσιε μάκαρ πλουτήσαντες, τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας ἀπολυτρούμεθα.

Ησκέπη σου Παρθένε, ἰατρεῖον πέλει, πνευματικόν, ἐν αὐτῷ γὰρ προστρέχοντες, τῶν ψυχικῶν νοσημάτων ἀπολυτρούμεθα.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ ἐξῆς.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸν νέον ὀπλίτην, Διονύσιον τὸν σοφόν, τὸν τῆς οἰκουμένης μέγιστον πολιούχον, ἡμῶν δὲ τῶν ἐν θλίψει, ῥύστην θερμότατον.

Ιλέως γενοῦ μοι πανθαύμαστε, τῷ πολεμουμένῳ σώματί τε καὶ τῇ ψυχῇ, δεινοῖς παντοίων νόσων, καὶ πάσης ἀλγηδόνος, καὶ ῥῦσαί με γεένης ταῖς μεσιτείαις σου.

Κάραν σου τὴν πάντιμον Ἀσκητὰ, τιμῶμεν ἐκ πόθου τὴν συνθλάσασαν τοῦ ἐχθροῦ, ὀλέθριον κάραν, καὶ τάχιστα πανώλης, Διονύσιε τρισμάκαρ τῇ μεσιτείᾳ σου.

Νῦν τὸν ἑωσφόρον τὸν φωταυγῆ, μοναστῶν τὸ κλέος, Διονύσιον οἱ πιστοὶ, ἀξίως τιμῶμεν, λοιμοῦ γὰρ καὶ κινδύνων, λυτροῦται τοὺς ἐν πίστει, τούτῳ προστρέχοντας.

Ολυμπε ὑπέρτατε τῶν βουνῶν, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, κεκτημένος σὺ βοηθὸν, ῥύστην καὶ προστάτην ἐν τοῖς πειρατηρίοις, τὸν θεῖον καὶ ὑπέρλαμπρον Διονύσιον.

Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχῆσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἶτα ἀπόλυσις. Εἰς τὸν ἀσπασμὸν ψάλλομεν τὸ, Ὁλας Διονύσιε εἰς σέ κινῶ τὰς ἐλπίδας. Ζήτηε εἰς σελ. 55.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Μετὰ τὴν συνήθη ἐναρξιν ψάλλομεν, ἦχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς. ὄρα σελ. 51. *Εἶτα Δόξα τοῦ Ἁγίου.*

Τῶν μοναστῶν τὴν καλλονὴν Διονύσιον, νῦν συνελθόντες οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἁγιε βοήθησον τοῖς ἐν πίστει καρδίας, Κάραν σου τὴν πάντιμον καὶ σεπτὴν προσκυνούσι, καὶ τῆς ἀνάγκης ῥῦσαι τοῦ λοιμοῦ, σὲ γὰρ προστάτην καὶ μόνον κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁδὴ Α'. Τῶν λυπηρῶν. *Στίχ.* Ἁγιε τοῦ Θεοῦ.

Αἵμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν, μακρὰν ἀπέλασον, μονογενὲς Λόγε τῇ παναλκυστάτῃ σου δυνάμει καὶ καταύγασον τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας ἀμαυρωθείσας τοῖς πάθεσι, ὅπως σου αἰνέσω τὸν Ὅσιον.

Γῆθεν μετέστῃς πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον τὴν γεηρὰν καὶ φθαρτὴν ὑπεριδὼν δόξαν, καὶ τὰ δικαιώματα, Χριστοῦ πληρώσας ἄριστα, καὶ σαρκὸς τὰς ὀρέξεις, τῇ ἐγκρατεῖᾳ σθεσάμενος, πάτερ Διονύσιε ὅσιε.

Τὸν ἀνεξίκακον Μωσῆν ἐζήλωσας, τὴν τούτου Πάτερ ψυχὴν, καὶ τὴν ἰλαρότητα ὅλως ἐκμιμησάμενος, καὶ τούτου τὸ μακρόθυμον

ἐν ἔργοις ἐπιδείξας, τὴν τοῦ παράφρονος ἄνοιαν, ἤνεγκας στερεῶς ἱερώτατε.

Ν ὦν πεποιθὼς ἐπὶ τὴν σὴν κατέφυγον, ἀντίληψιν κραταιάν, καὶ πρὸς τὴν σὴν σκέπην, ὀλοφύχως ἔδραμον, καὶ γόνυ κλίνω Δέσποινα, καὶ θρηνώ καὶ στενάζω, μὴ με παρίδῃς τὸν ἄθλιον, τῶν χριστιανῶν καταφύγιον.

Ὁδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α ᾠροήσαντες πάντες ὀδυνηρῶς κράζομεν, πρόφθασον θερμῶς ὡς προστατῆς καὶ σὴν βοήθειαν, ἡμῖν κατάπεμψον τοῖς ἀναξίοις σου δούλοις πάτερ Διονύσιε πιστῶν τὸ καύχημα.

Α ᾠλογήσας τῶν τῆδε, τὴν ἡδονὴν ἅπασαν, σκύβαλον ἠγήσω καὶ τέφραν καὶ ματαιότητα, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα, ὄμμα τὸ σὸν ἐπεκτείνας, τὸν Χριστὸν ἠγάπησας ὦ Διονύσιε.

Α ᾠρῶν, ὡς περ ἄλλος τὴν σὴν ψυχὴν ἤνεγκας, θῦμα καθαρὸν καὶ ὠραῖον Χριστῷ μακάριε, ἄλλος γὰρ ὅσιε, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, τοῦτον ἐπεπόθησας ὦ Διονύσιε.

Α ᾠληθῆ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποινα, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἐξαφάνισασαν, ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ Ἄδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με βεύσαντα.

Δ ιάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου θεοφόρε, ὅτι πρὸς σὲ θερμῶς ἐν πίστει προστρέχομεν, ὡς βύστην εὐρόντες σε καὶ προστατήν.

Ε ᾠβίβλησον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

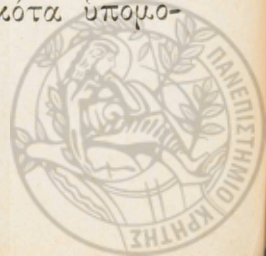
Μνημονεύει ὁ ἱερεύς. Ἐἵτα ἤχος β'.

Π ρεσβεία θερμὴ καὶ τείχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι, Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ὁδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Η ᾠφωταυγῆς σου καὶ φωσφόρος πανήγυρις νῦν ἐπέστη πάντας καταυγάζουσα τοὺς περιθέοντας ἐν αὐτῇ καὶ τὸν δεδοκῶτα ὑπομο-

νήν σοι δοξάζοντας, καὶ σὲ μακαριοῦντας τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπάρσεις καθελόντα σοφὲ Διονύσιε.

Θέσει Θεόν σε ἀπειργάσατο Κύριος, ὄνπερ πάλαι ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας καὶ εὐηρέστησας ἐπὶ γῆς, ὅθεν οἱ τιμῶντες τὴν φωταυγῆ σου πανήγυριν, δειχθείημεν τῆς ἄνω μέτοχοι βασιλείας, σαῖς πρεσβείαις σοφὲ Διονύσιε.

Τὸν Σαμουήλ, τὸν δεῦτερον ἐπιστήθιον Ἰωάννην, καὶ τὸν θεῖον Πρόδρομον πάντες πιστοὶ, ἄσμασι πιστῶς, θεοῖς ἐγκωμίων, νῦν συνελθόντες τιμήσωμεν, αἶψι γὰρ τῇ Τριάδι παρεστῶς τῇ ἁγίᾳ τῶν αἰτούντων πληροῖ τὰ αἰτήματα.

Σὲ τὴν ἀγνήν, σὲ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω τεῖχος ἀπροσμάχητον, καταφυγὴν σκέπην κραταιάν, ὄπλον σωτηρίας, μὴ με παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ἀσθενῶν συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.

ᾠδὴ Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Εὐχαρίστως βοῶ σοι, χαῖρε ἱερώτατε, πάντων βοήθεια τῶν πιστῶν καὶ σκέπη, χαῖρε ὄπλον λοιμοῦ ἀμυντήριον, χαῖρε ὁ προστάτης καὶ βοηθὸς καὶ ῥύστης πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων ἐκ πίστεως.

Κρίνον ὡσπερ παμμάκαρ ψαλμικῶς ἐν αὐλαξί ταῖς τοῦ Κυρίου σου ἱερῶς ἀνέφυς, τὰς ψυχὰς καθιδύνων τῶν πίστει προσιόντων Πάτερ, ἱκετικῶς σε ἐξαιτούντων, τῆς γεέννης ῥυσθῆναι πρεσβείαις σου.

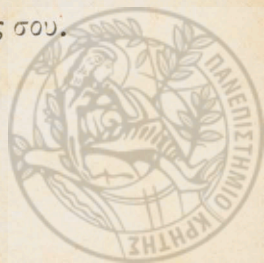
Μιμητῆς κατὰ πάντα τῶν πρὸ σοῦ γενόμενος, ὁσίων ἐνδοξε, νῦν ἐπαπολαύεις σὺν αὐτοῖς ἐν Ἀγίων σκηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὄνπερ ἰκέτευε τυχεῖν με Διονύσιε πάτερ θεόσοφε.

Τί σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαριστίας ἀνθ' ὧνπερ ἀπήλαυσα τῶν σῶν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμετρήτου χρηστότητος, τοιγαροῦν δοξάζω, ὑμνολογῶ καὶ μεγαλύνω σου τὴν ἄφατον πρὸς με συμπάθειαν.

ᾠδὴ Σ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ναμάτων τῶν ζωηρῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανίοις παμμάκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύεις γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα. Διὸ μὴ παύσῃ χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαιρῶν τοὺς δούλους σου.

Ενάγησαν καὶ ἡμᾶς τοὺς πόθῳ Σοῦ, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελοῦντας ἡμέραν, ἐν τῇ φρικτῇ τοῦ Δεσπότου τραπέζῃ ὡς παρρησίαν πλούτησας πανένδοξε, τρανώτερόν τε καθορῶν, ὃν ἐν γῆ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Αίσχύνῃ τῶν ἀσεβῶν τὰ πρόσωπα, κατεκάλυψε θαυμάσιε Πάτερ, τῆς Σῆς γὰρ Κάρας ὁμοῦ καὶ Χειρός τε καὶ Σιαγόνος τὰ θεῖα τεράστια, κηρύττουσι παναληθῆ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκάστοτε.

Οὐ κρύπτω σοῦ τὸν βυθὸν τοῦ ἐλέους, καὶ τὴν βρύσιν τῶν ἀπείρων θαυμάτων, καὶ τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον ὄντως, τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαθείας Σου Δέσποινα· ἀλλ' ἅπασιν ὁμολογῶ, καὶ βοῶ, καὶ κηρύττω καὶ φθέγγομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους Σου θεοφόρε, ὅτι πάντες πρὸς Σὲ θερμῶς ἐν πίστει προσφεύγωμεν, ὡς ῥύστην εὐρόντες Σὲ καὶ προστάτην.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

ὁ Ἱερεύς.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Πρεσβεία θερμῆ.

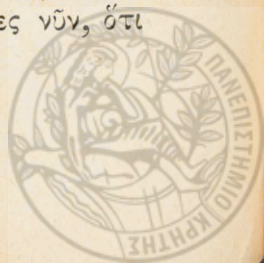
Προστάτα θερμέ, καὶ πάντων καταφύγιον, καὶ νόσων δεινῶν ἀλεξίτηριον, ἐκτενῶς βοῶμεν Σοι Θεοφόρε Διονύσιε, πρόφθασον φάνηθι, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, Σὲ γὰρ μόνον ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλήθους πολὺ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος ἦλθον· ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὄχλουμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύνამις παρ' αὐτοῦ ἐζήρχετο καὶ ἰάτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἔλεγε. Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι

χορτασθήσεσθε· Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γελάσητε· Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορήσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δόξα ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. **Καὶ τὸ προσόμοιον**

Πρὸς τὸ, Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκ σῆς ψυχῆς ἀπορρίψας, κοσμικῆς συγχύσεως σεαυτὸν ἐμάκρυνας παναοίδημε· τῶν παθῶν ρίζας γάρ, ἐκτεμῶν Ὁσίε, τῆς Τριάδος οἶκος γέγονας, ἧ καὶ τὸ τέμενος ἡγείρας τουτὶ τὸ πανέντιμον, διὸ καὶ τῆς ἐκλάμψεως, ταύτης συμμετέσχες ἐκάστοτε, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, τελούντων τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν ἐν παρρησίᾳ δεόμενος πάτερ Διονύσιε.

Σῶσον ὁ Θεός· **ὄρα σελ.** 55.

Ὁδὴ Ζ'. Παῖδες ἐβραίων.

Πρόστηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότης παρουσίας τῶν ἐν πίστει φρουρὸν καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην ἐχόντων σε πανόλβιε, ἐξαιρούμενος γεέννης.

Ρῆμα Θεοῦ ἐνίσχυσέ σε, ὡσπερ πάλαι τὸν Ἰωβ ἐπὶ κοπρίας ἐρριμμένον δεινῶς, διὸ δαιμόνων θράσος εἰς τέλος καταβέβηκας, Διονύσιε τρισμάκαρ.

Ιλέως φάνηθι σοῖς δούλοις σοὶ προσπίπτουσιν ἐν ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ θεράπων τοῦ Κυρίου, ἵνα ὑμῶμεν Κύριον διὰ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σκέπη γενοῦ καὶ προστασία καὶ ἀντίληψις καὶ καύχημα Παρθένε, γυμνωθέντι μοι νῦν ἀπάσης βοηθείας, ἀβοηθήτων δύναμις καὶ ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Ὁδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου Πατέρων τὸ ἀγλαΐσμα καὶ τῶν πιστῶν ἡ δόξα, προσπεφυγότες πίστει τοὺς ἰκέτας σου λύτρωσαι κινδύνων, καὶ πειρατηρίων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης.

Φ ὡς ἐκλάμψαν ἐν τῇ καθαρωτάτῃ σου καρδίᾳ, γενναῖον πρὸς ἀγῶ-
νας, εἰργάσατό σε πάτερ Διονύσιε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυ-
ψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Σ ολομῶντος τὴν φρόνησιν ἐκτήσω, Δαβὶδ τὴν πραότητα τρισμάκαρ,
καὶ ἀρετῶν πρὸς ὕψος τὸ ἀκρότατον ἔφθασας κραυγάζων, Κύριον
ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Π εριστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὔροσάν με ἀγνή καὶ συμφο-
ραὶ τοῦ βίου καὶ πειρασμοὶ με πάντοθεν ἐκύκλωσαν, ἀλλὰ πρό-
στηθί μοι καὶ ἀντιλαβοῦ μου τῇ κραταιᾷ σου σκέπη.

ᾠδὴ Θ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Π ρὸς τίνα καταφύγω ταῖς συμφοραῖς, ταῖς τοῦ βίου δεινῶς νῦν
κυκλούμενος· ποῦ πορευθῶ; τίνα δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; καὶ ποῖον
ἀντιλήπτορα, ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ θερμὸν προστάτην ἐν κινδύ-
νοις; εἰς σὲ μόνον καυχῶμαι, καὶ ἐπὶ σὲ θαρρῶν κατέφυγον.

Ψ ἐλλίζοντος ἐκ στόματος τὴν ὁδὴν, δεδεγμένος ἀντάμειψιν δίδου
μοι, ὥσπερ Χριστὸς πάλαι τὰ τῆς χήρας δύο λεπτά, προθύμως
διεδέξατο, ἔχων παρρησίαν ὡς ἀγαθῶν ἀπείρων κληρονόμος, μεθέξεως
τῆς θείας, καταξιούμενος ἐκάστοτε.

Ω ἄσαρκος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, στεφηφόρος παρίστασαι ὅσιε τῷ
Λυτρωτῇ, ὅθεν τοῖς τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν καὶ φωταυγῆ πανή-
γυριν, ἴλεων ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, ἀεὶ χειμαζομένοις, οἰκτεῖραι καὶ
τῆς θείας ἐπιτυχεῖν μακαριότητος.

Τ ἣν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχρὰν καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης καὶ
δάκρυα, καὶ στεναγμὸν, ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθὴ καὶ τὰς
αἰτήσεις πλήρωσον, δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενούς Δεσπότητου Θεοῦ
Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἔτι μόνον, πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν ταπεινώσιν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Β ασάνων κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ νόσων ποικίλων, καὶ παν-
τοίων δεινῶν παθῶν, κακουχίας πάσης, φύλαττε τοὺς σοὺς δού-
λους, τοὺς ἐπικαλουμένους σε Διονύσιε.

Ισχύει τὰ μέγιστα ἀσκητὰ, δικαίου δεήσεις εὐμενίσαι τὸν φοβερὸν Θεὸν κατὰ δούλων δικαίως ὀργισθέντα, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ.

Εὐφραίνονται Πάτερ οἱ εὐσεβεῖς τῆς Μακεδονίας, Θεσσαλίας χριστιανοὶ, ὡς ἀξιωθέντες τῆς ἀντιληπτικῆς σου μεγίστης βοηθείας ὦ Διονύσιε.

Πάτερ Διονύσιε! βοηθὸς γενοῦ καὶ προστάτης εὐσεβεῖσι χριστιανοῖς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πᾶσα μετὰ Θεὸν καὶ Θεοτόκον ἡ ἐλπίς ἡμῶν Πάτερ ἐστήρικται.

Ελέησον, οἴκτειρον καὶ ἐμέ, Θεὲ ἐλεήμων, ὁ τὰ σύμπαντα ἐλεῶν ἐλέει ἀφάτω σῆς ἐλεημοσύνης, πρεσβείαις τοῦ ὁσίου Διονυσίου.

*Τὸ τρισάγιον καὶ καθεξῆς. Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Ἀπόλυσις.
Εἰς τὸν ἀσπασμὸν ψάλλομεν τὸ, Πᾶσαν ἡδυπάθειαν. Ὅρα εἰς σελ. 63.*

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

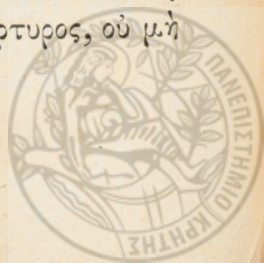

**Εὐχαὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μοδέστου
λεγόμεναι εἰς ποιμνια, ἐρίφια, βουκόλια, μελίτσια,
χωράφια καὶ κήπους.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Επικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καθὼς ἠθέλησας, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα, καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ δωρησάμενον.

Επάκουσόν μου τοῦ δούλου σου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου. Ὅπως πρεσβείας τῆς παναγίας Μητρός σου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος, οὐ μὴ

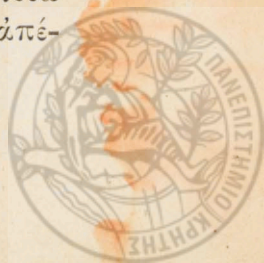

ἐπέλθη εἰς τὴν ποιμνὴν ταύτην, μήτε ἐπὶ τούτων τῶν Βοῶν διαβολικὴ τις συμφορὰ, ἢ ἄλλη τις νόσος. Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλόανθρωπε Κύριε, καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τὴν ποιμνὴν ταύτην, καὶ ἀγέλην τῶν Βοῶν, πᾶν εἶδος ἀσθενείας, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθη αὐτῇ οἰαδὴποτε νόσος οὐδέποτε, οὔτε πειρασμός, ἀλλὰ μενέτω σῶα καὶ ὑγιῆ. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

**Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ λεγομένη εἰς βλάβην βοῶν,
ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν
καὶ μελισσῶν.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος. Ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα· ὁ διὰ τῆς παναγάθου προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου· αὐλῶν, ὕλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων, οὐδὲν γὰρ ἀπρονοήτον, οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Σὺ εἶ ὁ ἐξαποστέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἶ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἶ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρχου σου οἰκονομίας, καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον καὶ τῷ θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἶ ὁ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, τὸν τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἑαυτοῦ ἰῶ διαφθείραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο ἀναστήσαντα συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι παρασκευάσας ὁμνῶντα μηδέποτε προσεγγίσει τολμηῆσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθῆι τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοίνυν δέομαι, Δέσποτα πανάγαθε καὶ Ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον, ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέ-

λασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν (βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων) τῶν εἰς χρείαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου, τῶν ἐπικαλουμένων σε τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα.

Καὶ δὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζῶων, ἀφθονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἄφεσι ἀμαρτιῶν, σωματικῶν ὑγείαν, καὶ τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίοις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτερον τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγεληδὸν θεριζόμενα. Καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις τοῖς μυκηθμοῖς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθροις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν τούτων ἔλκεσθαι. «Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτεῖροι ψυχᾶς κτηνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτερήσεις ταῦτα Σὺ ὁ τούτων Ποιητὴς καὶ Προνοητὴς;» Σὺ γὰρ εὖσπλαγγνε, καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ ζῶων ἐμνήσθης, ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν σου νικώμενος. Ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζῶων καλλιεργῆται μὲν ἡ γῆ, ἀυξάνωσι δὲ οἱ καρποὶ, καὶ ἀφθόνως οἱ δούλοι σου οἱ ἐπικληθέντες τὸ ὄνομά σου, ἀπολαύωσι τῶν ἰδίων γεωργιῶν. Ἐκ τούτων δὲ, πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ δοξάζωσι μὲν σε τὸν χορηγὸν παντὸς ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ καὶ μὲ τὸν σὸν δούλον καὶ ἐκέτην θερμότατον τῆς παντοκρατορικῆς βασιλείας σου.

Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

